Q1322

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

POSTÁS DOLGOZÓ

XXXIII. ÉVFOLYAM

12. SZÁM

1988. DECEMBER

ÁRA: 2 FORINT

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

Legfőbb célunk a valódi érdekvédelem

Az átalakulási folyamat attól átalakulási, hogy együtt van benne a múlt és jelen: még sokakban élnek a régi beidegződések, hiszen évtizedek óta végzik a szakszervezeti munkát. Ám sokan emeltek szót a valódi megújulásért, az egyre demokratikusabbá váló szakszervezeti mozgalom valódi érdekképviselői szerepéért. Ezekkel a szavakkal foglalta össze *Nagy Sándor*, a SZOT főtitkára a két és fél napos országos tanácskozás végén a vitát, amely a mozgalom megannyi tanácskozásának történetében az eddig legaktívabb; több mint százötvenen kértek szót, s még a küldöttek sem tudták betartani, hogy saját szavazásuknak megfelelően minden társuknak megadják a szót; az idő egyszerűen rövid volt ehhez. A vita után éjszaka összeállított, a tagság véleményével kiegészített dokumentumokhoz nyolcszáz oldalas jegyzőkönyvből kellett összegezni a küldöttek javaslatait, amelyeknek más-más módon, de azonos értelmük volt: nem a szakszervezeti mozgalom fejlesztésére, hanem valódi szövetségi rendszerben működő, alulról építkező, a dolgozók, a munkavállalók jogait méltón képviselő érdekvédelmi szervezetre van szükség.

Az Építők székházában december 2—4-ig zajló országos tanácskozást az alapszervezetekben, a megyékben, az iparági szakszervezetekben hosszas és tartalmas viták előzték meg. A megközelítőleg ezer küldött szinte minden réteget és nézetet képviselt, amely most az országban a saját munkaterületének és az egész országnak a közös gondjaival küszködik. A fizikai munkások már túlmunkával sem igen tudják ellensúlyozni évek óta romló körülményeiket; egyes értelmiségi rétegeket mélyen szaktudásuk alatt fizetnek, az alkalmazotti csoportoknál, a közszolgálaton dolgozóknál is rendkívül komoly megélhetési gondok tapasztalhatók, s nincsenek kedvező helyzetben a fiatalok, a nagycsaládosok, a nyugdíjasok sem. Mint a SZOT főtitkára a tanácskozás megnyitójában kiemelte: a mozgalom felelőssége, hogy beleszóljon a szakszervezet az elosztásba, a felhalmozásba, új munkahelyek teremtésébe. S hogy mi lehet ilyen helyzetben a teendő? Nyíltan szembenézni a tényekkel, felszámolni a hibás gyakorlatot, megtanulni a piacgazdaságra való átállás közgazdasági és emberi tényezőit. A szakszervezetek partneri viszonyt ajánlanak a kormánynak, nem lépnek fel megvalósíthatatlan, csak reális követelésekkel, ezért elvárják az együttgondolkodást és cselekvést.

E partneri viszonyt szívesen vállalja a kormány — kitűnt ez *Németh Miklós* miniszterelnök szavaiból, aki a tanácskozáson így fogalmazott: további politikai nyitásra van szüksége a politikai intézményrendszernek, így a szakszervezeti mozgalomnak is — s olyan erős szakszervezetre van szükség, amely az ország egészének érdekét képviseli és segít az ország létbiztonságának fenntartásában. *Grósz Károly*, az MSZMP KB főtitkára pedig — mintegy a rendkívül élénk vitára is utalva — az útkeresés közös gondjaira hívta fel a figyelmet. A magyar szakszervezeti mozgalom tömegbázisa nagy, munkával szerzett tekintélye van, így minden lehetősége megvan az ország jövőjének formálásában.

Sok tanács, javaslat hangzott el a két és fél nap alatt, közöttük jó néhány olyan, amelyet — Grósz Károly szavaival élve — a párt is fel tud használni további munkájában. S a vélemények korántsem voltak egyoldalúak és hízelgők. Nagyon sokan vélik úgy, és ennek küldötteik révén hangot is adtak: a csökkenő bérek és a kisebb teljesítmények összhangban vannak; hogy túlzottan bürokratikus a szakszervezet jelentéskötelezettsége, hogy elkerülhetetlen a mozgalomban a fiatalítás és olyan tisztségviselők kiválasztása, akik szakmailag és politikailag méltó tárgyalópartnerei a gazdasági vezetőknek.

Sokan fájlalták a Munka Törvénykönyvének tervezett módosítását, amely szerint nem lenne kötelező a kollektív szerződés megkötése — ezt eddig szerzett jogaik csorbításának tartják. Ugyancsak többen méltatlankodtak: miért deklarálták a munka nélküli jövedelemszerzés lehetőségét — féltvén ettől a valódi munka becsületét. Egyetértő taps fogadta a Postások Szakszervezete egyik képviselőjének a szavait, aki a maga 34 évével úgy vélte, még nem öreg, de magánál is ifjabbakat vár a tízéves postai program megvalósításához — jól képzett szakembereket, akiket meg is szeretnének tartani, és minden vágyuk, hogy megfelelő bérezésükre mód legyen.

Munkalehetőséget, jól megfizetett munkát, jobb körülményeket, az életszínvonal javítását, de legalábbis romlásának megállítását — összecsengő szavak a számos felszólalásból. Mindezeket jogos követelésnek ítélte az MSZMP főtitkára, ám azt is hozzátette: egyelőre nincs miből. Ha a hároméves stabilizálási program meghozza eredményét, talán lehet stratégiát kidolgozni a jövőért. Ám addig a szakszervezeti mozgalomnak ilyen nehéz helyzetben kell helytállnia.

Rácz Judit

Alapszervi titkárok tanácskozása

Kétszeresen is nehéz helyzetben tanácskoztak december 9—10—11-én a Postások Szakszervezetének alapszervi titkárai és kv-tagjai Balatonfüreden a SZOT Oktatási Központjában. A megújulni készülő szakszervezeti mozgalom cseppet sem könnyű feladatairól ma úgy kell véleményt alkotniuk a postásoknak, hogy közben saját helyzetük, szűkebb társadalmi környezetük alaposan átformálódik. Ismeretes ugyanis, hogy a Magyar Postára jelentős átszervezés, korszerűsítés vár, miközben végre kell hajtania egy olyan méretű távközlési fejlesztési programot, amely szintén példa nélküli a posta, a magyar társadalom történetében. Köztudott az is, hogy a posta új elnök-vezérigazgatóját a kormány azzal bízta meg, hogy munkatársaival közösen 1990. január 1-jével hozza létre a posta új, korszerű, nagyvállalati rendszerben dolgozó szervezetét. A „hogyan tovább?" kérdése tehát nem egyszerűen arra vonatkozott, hogy milyen lesz az új postás szakszervezet, milyen az új alapszabály, milyen lesz a viszony a szintén átalakuló országos tanácshoz, vagy szövetséghez, hanem a 311 alapszervi titkárt az is foglalkoztatta, milyen lesz az új Magyar Posta, miként alakul át a kenyéradó gazda.

Ezt a nehéz helyzetet ismertette bevezető előadásában *Gricserné Heszky Enikő*, a Postások Szakszervezetének főtitkára, amikor arról szólt, hogy a jelenlegi helyzetben igen fontos a szakszervezeti munka folyamatosságának biztosítása.

Az átszervezésre szóló javaslatot várhatóan augusztus-szeptemberre készítik el a posta szakemberei. A végleges szervezet kialakítása után szinte hetek alatt kell létrehozni az ehhez igazodó érdekvédelmi struktúrát. Ez annál is nehezebb, hiszen az átszervezés időszakában különösen megnő az érdekvédelmi munka szerepe.

Gricserné Heszky Enikő ezután ismertette azokat a leglényegesebb problémákat, amelyekben a Postások Szakszervezetének határozott álláspontja van. Ennek keretében kifejtette, hogy a szakszervezet vállalja a bérreform koncepcióját akkor is, ha a bérek 1989-ben nem fognak a kívánt mértékben emelkedni.

— A tisztességes bér a társadalom hajtóereje, amelynek fedeznie kell az emebr munkaerejének bővített újratermelését. A jelenlegi bér — mondta a főtitkár — nem ösztönöz, nem késztet nagyobb teljesítményre, ezért a szakszervezet szükségesnek tartja az országos bérreform megvalósítását.

A jövőre várhatóan tovább romló gazdálkodási feltételekről szólva a főtitkár elmondta, hogy jövőre csak a költségvetési szervek kapnak bérpreferenciát. A postások támogatják az egészségügyiek, a pedagógusok és a közművelődésben dolgozók béremelését, de a posta azt is szeretné, ha a kormány az 1989. évi bérmechanizmusban szabályozásbeli könnyítéseket adna. Ezt a kötelező távközlésfejlesztési feladatok indokolják.

A minimálbérekkel kapcsolatban érdekes kezdeményezésről hallottunk. A szakszervezetek az eddigi átlagszámítások helyett arra készülnek, hogy kialakítsák az úgynevezett fogyasztói kosarakat, amelyekből a különböző munkavállalói rétegek fogyasztói magatartásából kiindulva állapítják meg a minimális bért.

A SZOT-nak ebben a kérdésben az az álláspontja, hogy napi 8 órával a dolgozónak nem a létminimumot, hanem a társadalmi minimumot kell elérnie. A reáljövedelmek 1990-től tovább nem csökkenhetnek, mert ez nem csak társadalompolitikai feszültségeket teremt, hanem visszafogja a teljesítményt is. A SZOT-állásfoglalás azt is tartalmazza, hogy a belső piac visszafogásával nem lehet kilábalni a gazdasági bajokból. Olyan fejlesztéseket szorgalmaz (infrastruktúra, utak, lakások építése), amelyek évtizedes társadalmi igényeket oldanak meg, nem igényelnek importot, de nagymértékben segítenék a munkerőgazdálkodást is.

A foglalkoztatáspolitikával kapcsolatos szakszervezeti álláspontról Gricserné Heszky Enikő elmondta, hogy egy szakszervezet számára nem lehet súlyosabb probléma a munkanélküliségnél. Azt azonban el kell ismerni, hogy az előttünk álló legfontosabb feladatokat: a gazdasági növekedést, a szerkezetváltást, az infláció növekedésének megállítását és a teljes foglalkoztatást egyszerre szinte lehetetlen megoldani. A szakszervezetek a lehető legkisebb mértékű munkanélküliséget tudják, és azt is csak átmenetileg elfogadni.

A postáról, a jövő feladatairól a tanácskozás résztvevői az előadói beszéd előtt megkapták a szakszervezet írásba foglalt akcióprogramját. A főtitkár ezt értékelve elmondta, hogy bár elindult a gazdaság a kívánatos versenysemlegesség felé, az intenzív távközlési-fejlesztési programhoz a posta mégis kedvezményeket fog kérni. Lévén szó kormányprogramról, a postás szakszervezet vezetői úgy gondolják, hogy ennek sikeres teljesítése nem csak postai, hanem össztársadalmi érdek. A bérekkel kapcsolatban elmondta, hogy jövőre a kormány már nem ír elő százalékos fejlesztést, így törekedni kell a lehető legnagyobb bérfejlesztésre. Ugyanakkor a postának van egy általánosan elismert 7 százalékos bérlemaradása is, amelynek kompenzálására a posta szakmai és szakszervezeti vezetése adókedvezményt kér a kormánytól.

A postai foglalkoztatáspolitikai koncepcióról szólva a főtitkár azt mondta — „Meglévő dolgozóinkat is csak akkor tudjuk megtartani, ha előre látjuk, hogy az új technika — különösen a távközlésben — milyen szakmai átrétegződéssel jár." Példaként — és a hallgatóság felhördülése közepette megemlítette, hogy Ausztriában, ott, ahol eddig egy telefonközpontban száz ember dolgozott, a tpv-központ telepítésével még tizennyolcra sincs szükség. A foglalkoztatáspolitika egyik sarkalatos pontja lesz tehát az előre megtervezett, távlatokban építkező oktatás, képzés, átképzés.

A szociálpolitika vívmányait is egyre nehezebb megőrizni. Csökken a ráfordítások reálértéke, így például csak a reálérték megőrzéséhez az 1988-as 1,4 milliárd forint helyett 1,7 milliárd kellene.

A jövőben nagyobb önállósága lesz a szakszervezetnek a vállalati kölcsönök, segélyek körének megállapításában, a minimálbérek kidolgozásában és jónéhány más kérdésben.

Végezetül a főtitkár elmondta, hogy a vállalati beutalók árát 1989-ben nem kívánják emelni.

* * *

A tanácskozás első napjának programja *Kánya Gyula* kv-titkár felszólalásával zárult, aki a jövőbeni szakszervezeti munka új elveiről szólva elmondta, hogy oldani kell a demokratikus centralizmus elvét, az alulról jövő kezdeményezéseknek kell zöld utat adni. A jövőben a tagság törekvése, akarata legyen irányadó a központi vezetőség munkájában. Csökkenteni kell a kötelező érvényű határozatok számát. Az alapszerv legyen megrendelő a központi vezetőség és a tszb-k felé. Jobban függjenek a tagságtól a választott tisztségviselők. A kv-titkár kifejtette: „A közelmúlt történetét fel kell tárni, és levonni belőlük a következtetéseket. A mozgalom része volt a politikai hatalomnak, kettős funkciót töltött be: segítette a termelést és érdekvédelemmel foglalkozott. A jövőben a mozgalmi jelleget kell erősíteni, a magyar szakszervezetek feladata az érdekvédelem. A termelés problémáit pedig a gazdaság szférájában kell megoldani.

* * *

A tanácskozás második napja *Szalay Ferencnek*, a SZOT új titkárának előadásával indult, amelyben ismertette a SZOT törekvéseit, a megújulásra vonatkozó terveket, a mozgalom legfelsőbb vezetésének elveit, álláspontját a jelenlegi gazdasági helyzetről, és az elmozdulás lehetséges változatait.

Az előadás után Szalay Ferenc és Gricsenré Heszky Enikő válaszolt az előzőleg írásban feltett kérdésekre, de éltek a küldöttek — nemegyszer igen hevesen — a szóban való kérdésföltevés lehetőségével is.

* * *

A tanácskozás szombat délután szekcióülésekkel folytatódott, amelyeken a postaforgalomban, a távközlésben és a gazdasági területen dolgozók speciális kérdéseiket tették fel Gricserné Heszky Enikő főtitkárnak, *Péntek Petronella* és Kánya Gyula kv-titkároknak. Ekkor ismertették a szekcióvezetők a központi vezetőség éves költségfelhasználásáról készült jelentést is.

* * *

A tanácskozás záróakkordjaként vasárnap délelőtt ismét plenáris ülést tartottak. Ezúttal a szakma képviseletében *Doros Béla*, a posta általános elnökhelyettese, *dr. Kertész Pál* forgalmi elnökhelyettes, *dr. Kauser Alajos* és *dr. Pásztory Tamás* szakosztályvezetők válaszoltak az alapszervi titkárok kérdéseire. Legtöbben természetesen azt firtatták, milyen is lesz 1990-re a posta. De hát erre a kérdésre a vendégek is csak azt tudták válaszolni, hogy az átszervezés munkája felelős módon folyik. Bízzunk a posta új elnökének, *Köteles Zoltánnak* programnyilatkozatként is felfogható szavaiban: A posta átszervezését úgy kell megoldani, hogy a dolgozók helyzete ne romoljon.

Az elmúlt évek inflációja, sajnos, lapunkat sem kímélte meg. Az előállítási költségek évek óta növekszenek. A most záruló 1988-as évben szakszervezetünk központja már igen jelentős összeggel járult hozzá a lap költségeihez.

A különböző, újabb nyomdai és papíráremelkedések és járulékok következtében 1989-ben lapunk egy példányának előállítási költsége előreláthatólag már több mint 5 forint lesz.

A decemberi balatonfüredi értekezleten ez ügyben kértük az alapszervi titkárok és a központi vezetőségi tagok véleményét, melynek alapján elnökségünk úgy döntött, hogy a lap árát 1989. januártól csak 1 forinttal növeljük, a fennmaradó, mintegy egymillió forintos költséget pedig továbbra is központilag fedezzük.

Reméljük, az évi 36 forintos előfizetési díj nem oly lényeges összeg, hogy előfizetőinket jelentősen terhelné. Szeretnénk, ha lapunkon keresztül továbbra is szinte minden postás dolgozót tudnánk tájékoztatni a postai életről, a szakszervezet munkájáról, terveiről.

Kérjük kedves olvasóink további támogatását.

Új folyóirat:

a JELZŐ

A szakszervezetek gyökeres átalakítása a mozgalom sajtóját is magába foglalja, a folyóirat-szerkezetben is változásokkal jár. Megszűnik a Munka és a Szakszervezeti Szemle, s januártól új folyóirat indul: JELZŐ címen. Profilját tekintve *elméleti, társadalom- és szakszervezetpolitikai* folyóirat lesz. Havonként jelenik meg 72 oldalon, 25 forintos áron (éves előfizetési díj: 300 forint lesz). Az induló példányszám 10 000. A Ságvári Nyomdában készül, s a Népszava Lap- és Könyvkiadó Vállalat adja ki.

Kinek szól a lap?

Elsősorban a szakszervezetek aktivistáinak és tisztségviselőinek, de haszonnal forgathatja mindenki, akit érdekelnek az élet- és munkakörülményekkel összefüggő kérdések.

Milyen tartalmat ígér a szerkesztőség?

A jelen mindazon változásaival foglalkozni akarnak, amelyek hatnak a tagság érdekeire. Középpontba állítják az érdekvédelmet, az érdekképviseletet, az érdekérvényesítés tapasztalatait, a szervezeti átalakulásokat. A társadalomtudományok legprogresszívebb alkotóira, a megújuló SZEKI kutatásaira, az ágazati, szakmai szakszervezetek igényeire szeretnének támaszkodni. A lap dokumentumösszeállításokat, szociológiai írásokat közöl, s bemutatja a sztrájkmechanizmust is.

Az új sajtóorgánum a SZOT-kormánytalálkozóktól az egyes szakmák, ágazatok, munkahelyek érdekeinek ütközéséig az érdekképviselet kibontakozásának hű jelzőjévé kíván válni. Segíteni szeretne a helyzetértékelésben, az eligazodásban, a vitakultúra fejlesztésében. Mindezt nyitott, szakszervezeti karakterű, olvasmányos — sokféle műfajban, változatos rovatrendszerben közzétett — publikációival kívánja elérni.

Arcképvázlatok — kitüntetés után

A Postások Szakszervezetének székházában központi ünnepség keretében a közelmúltban Váczi Zoltánné Munka Érdemrend ezüst fokozatú, Szécsényi Józsefné pedig Munka Érdemrend bronz fokozatú kitüntetést kapott több évtizedes kiemelkedő szakmai és társadalmi munkájáért.

Ha Győr építkezésektől itt-ott feltúrt utcáinak egyikében eltévedtem volna, s a velem szemben jövő emberek között ott van Váczi Zoltánné körzeti szbtitkár, bizton őt kérem meg, hogy segítsen rajtam.

Azt hiszem, ennek az asszonynak az egyik titka az, hogy rendelkezik olyan valamivel, amit az emberek nagyon kis része tudhat magáénak. Arcáról, tekintetéről az ember iránti tisztelet és a segítőkészség tükröződik.

Így vall magáról:

— Szüleim közül édesapám volt postás, Győrszabadhegyen kézbesített. 37. évemet töltöm a posta szolgálatában, több mint a fél életemet. 25 éve vagyok szakszervezeti bizottsági titkár. Ezt megelőzően 1957-től bizalmiként dolgoztam.

— Az '50-es évek elején jó néhányan szinte egyszerre kerültünk az Győr 1-es hivatalhoz. Együtt éltük át — és úgy gondolom elfogadja tőlem, hogy nem fráziskénti mondom —, mint egy nagy család a zordabb időket, majd később azt az egy-két szebb évet, ami akkor tovább tartotta bennünk a hitet és a reményt.

— Ma időnként egy kicsit zavart vagyok. Van egy-két dolog a világban, amit nehezen, vagy nem úgy értek, ahogy azt kellene, vagy esetleg elvárnák az embertől. Mi a régiek közül majdnem mindnyájan csak a családhoz és a postához való kettős kötődésben tudtuk az életünket elképzelni. Sok esetben, ha a szükség úgy hozta, bizony a sorrend megváltozott.

— Ha most egy pillanatra visszatekintek, mi adott erőt, hogy több mint 30 éve végzek társadalmi munkát? Hogy még mindig bíznak bennem. Más titkom nincs. Én ezt természetesnek tartottam és tartom, mi így élünk.

*

Kritikus időszakban sikerült találkoznom először a munkahelyén Szécsényi Józsefnével, a szegedi tszb elnökével, amikor éppen ez év elején — mint a mindszenti hivatal vezetője — beosztottainak röpgyűlésen ismertette bruttósított új alapbérüket, és a magánszemélyek jövedelemadójából várható „áldásokat".

Manapság ritkán tapasztalható, hogy egy vezetőnek ilyen hitele legyen a dolgozók között. Ahhoz, hogy a bruttósítással kapcsolatos szavait elhiggyék természetesen az is kellett, hogy egymaga a hivatal minden dolgozójának kiszámolta a bruttó alapbérét.

Kérdésemre, hogy miért, azt felelte:

— Nem elsősorban azért, mert nem bízom az igazgatósági törzs szakapparátusában, hanem dolgozóim és a magam megnyugtatására. Felfoghatjuk ezt az érdekvédelem egyik akciójának is.

Szécsényiné, akit mindenki Margónak szólít, is azok táborát bővítette, akiket több évtizedes sikeres mozgalmi és szakmai munka alapján neveztek ki vezetőnek.

Ez a törékeny kis asszonyka tartásával, belső izzásával, környezetének tiszteletét kivívó szorgalmával teremtett magának tekintélyt szűkebb és tágabb környezetében.

— Követelek, szigorú vagyok, de a legszigorúbb magamhoz, a munkában és az életben ugyanúgy. Mifelénk ilyesfajta emberek élnek. Itt az Alföldön nincs hova elbújni egymás tekintete elől — mondja befejezésül.

Meszlényi Ferenc

A gondok ellenére

Nincs mosolyszünet Zalaegerszegen

Zalaegerszeg 1-es megyeszékhelyi postahivatal a húszas években épült. A patinás postaépületet az évek során a mindenkori igényeknek megfelelően korszerűsítették, olyan mérvű átépítés, átalakítás azonban, mint ami napjainkban zajlik, szinte egyedülálló, és Európában is ritkaságszámba megy. Az építési munkálatok elvégzésére a posta versenytárgyalást hirdetett. Jelentkezők kül- és belhonból akadtak. A magyar szakipari vállalatok (Tanép, ZÁÉV stb.) a feladatok ismeretében visszaléptek.

Egy osztrák, négyezer főt foglalkoztató cég — az Universal-Bau Rt. — nyerte el a pályázatot. A cég nevét olyan sikeres munkálatok fémjelzik, mint a budapesti Fórum és az Átrium Hyatt szálloda, vagy a kaposvári húskombinát. A felújítások során az ő szaktudásukat vette igénybe az Intercontinental és a Hungária szálló is. Ténykedésük a postán belül sem ismeretlen. A székesfehérvári postaüzem épületének elkészítése szintén az ő munkájuk eredménye.

— Építkezéseink során minden tekintetben a jelenlegi a legnehezebb — mondja *Ewald Plesar* művezető, a zalaegerszegi építés műszaki irányítója. Az alapoktól a tetőtérig bontottunk, hogy az épületet átépíthessük. Beszélgetőhelyünk szomszédságában korszerű famegmunkáló gépek formálják hozzáértő kezek szakavatott irányítása mellett a száraz, gyantaillatú fenyőgerendákat. *Loviaugin Sándor* műszaki koordinátor (kitűnően beszéli a magyar nyelvet) elmondja:

— Magyar szakiparosok, magyar fenyőfából, az osztrák cég gépeivel 120 darab, hét különböző típusú ablakot gyártanak itt, melyek az eredeti ablakok pontos másai, s tökéletesen illeszkednek az épület-, illetve a városképbe.

— A mi feladatunk, az előzetes gondos felmérések után, a cégünk központjában, Bécsben elkészített tervek és statikai számítások alapján a kivitelezés kifogástalan elvégzése. Előre meghatározott ütemterv alapján — a közbenső határidőket tartva — dolgozunk, miközben a főposta minden egyes szolgáltatását úgy végzi, mintha mi itt sem lennénk . . .

Az építkezés melletti gondokról, a megnövekedett hivatali teendőkről, *Tarsoly Antalné* hivatalvezető a következőket mondja:

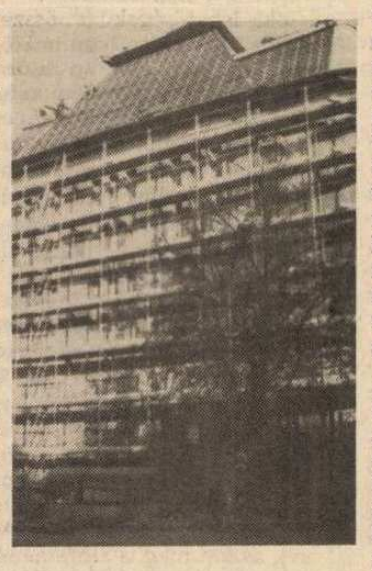

— A kivitelezők az egész épületet alapjaiban megerősítették. Csaknem két méter mélységben körbeásták az épületkolosszust, a főfalakat betonba ágyazták. Leverték a vakolatot, aminek néha még az ablaküveg is a kárát látta. A felvételi termek nagy portálüvegeit náddal fedték be, emiatt a helyiségek sötétek, éjjel-nappal ég a fénycső.

— A közönségszolgálat az építkezéssel egy időben, úgymond, élesben megy — kapcsolódik a beszélgetésbe *Bár Csaba* városi hírlaposztály-vezető, a zalaegerszegi postás KISZ-bizottság titkára. — Sok mindent fokozott figyelemmel kell kísérnünk. Itt állunk az építkezés közepén, az év végi csúcsforgalom és hajrá előtt. Jövedéki bevételeink szempontjából, és ez különösen áll a hírlapszolgálatra, nem lehet közömbös, hogy milyen évet zárunk. A biztonság, az értékek fokozott őrzése most különösen nagy körültekintést kíván. Félszáz munkás dolgozik körülöttünk, a munka még a legkritikusabb munkahelyek közelébe is odaparancsolja őket. Az idő rövidsége miatt mindenkit megismerni nehéz. S mi van, ha egy kívülálló kifigyeli ténykedésüket, magára húz egy malteros ruhát, kezébe vesz egy meszes vödröt, odaáll a kezelési pénztárhoz, és a „vödörbe kéri" az ott levő pénzt?! . . .

— A megfelelő biztonsági intézkedéseket megtettük — veszi vissza a szót Tarsoly Antalné. — A rendőrök, különösen éjszaka, a posta környékén a szokásosnál gyakrabban járőröznek. Felettes szervünk engedélyével, majdnem egy hónapon át munkásőrök tartózkodtak az épületben, az esetleges nem kívánatos éjszakai látogatók „fogadására". Azokat a kényes munkálatokat — a kivitelezők megértő segítőkészségének köszönhetően —, amelyeket a nyitva tartás ideje alatt nem lehetett elvégezni, munkaszüneti napokra tették.

— Így is volt gond elég! Csak egy példát említek. A nyár egyik vasárnapján felmentem ellenőrizni a távbeszélőközpontba. A teremben a megszokott zsongás helyett, a kezelőnők feje feletti emeleten rock and rollt járó légkalapács fülsiketítő zaja fogadott. Roszszabb volt villámcikázta égiháború okozta viharszünetnél! Omlott a vakolat, a mennyezetre fóliát szegeltünk, de a por így is elviselhetetlen volt.

— A por! — mondja sóhajtva a Zala Megyei Távközlési Üzem fiatal mérnöke, *Szalai József*. Óriási gondot okozott. Bármennyire is igyekeztek a jó szándékú építők hermetikusan óvni a főközpontot, a födémcsere, a vakolatleverés következtében beszüremlett por rárakódott a jelfogókra. Állandóan porszívóztunk, a jelfogókat pedig a nap minden szakában kontakttisztítóval igyekeztünk üzemképes állapotban tartani. Az a véleményem, hogy az üzemeléssel egyidejű építkezés nem a legszerencsésebb megoldás. Tény, hogy a korszerűsítés miatt épületátalakításra, felújításra szükség volt. A jelenlegi távbeszélőközpont befogadóképessége telített. Forgalmas időben néha hosszúnak tűnő perceket kellett várni a szabad vonalra. A TPV- (tároltprogramvezérlésű) központ — amit majd üzembe helyezünk —, sok minden olyant tud nyújtani, ami idő- és korszerű.

— A postát igénybe vevő ügyfelek, az itt folyó munkálatokból nem sok mindent vettek észre, saját bőrükön nem sok mindent éreztek. Az évszaknak megfelelő öltözékben rendezik ügyeiket, nyüzsögnek a kezelőablakok előtt. Az ügyfelekkel közvetlen kapcsolatban álló postai dolgozók, a munkakörülmények nehézségei ellenére, még a nyolcórás, huzatban eltöltött munkaidő végeztével is tudnak mosolyogni. Az építők minden tekintetben korrekt partnerek. Féltünk — hiszen a pincétől a kémények csúcsáig bontottak —, hogy nem lesz például fűtés. (Ottjártunk alkalmával kellemes meleg fogadott bennünket.)

— Az eddigi építkezési ütem ismeretében bízunk az 1989. áprilisi átadás dátumában. A kivitelezők adott szavának súlya van, és eddig ebben még nem csalódtunk — fejezte be a beszélgetést a hivatalvezetőnő.

Pusztai Mihály

Nyugati lapok szabad árusítása

A 20-as évek kezdete óta először fordul elő, hogy Moszkvában és a szövetséges köztársaságok fővárosaiban is több nagy nyugati lapot szabadon lehet vásárolni az újságárusoknál — közölte *Viktor Pukalov*, a Központi Hírlapterjesztő külföldi értékesítési osztályának vezetője. Erre vonatkozóan határozatot hozott a Szovjetunió Minisztertanácsa, hogy a külföldi lapok importjával és értékesítésével közvetlenül a Mezsdunarodnaja Knyiga (Nemzetközi Könyvkiadói Egyesülés) foglalkozzon.

Viktor Pukalov elmondotta, hogy egy jelentéktelen mennyiségű külföldi lapot eddig is árusítottak, de csak azokban a szállodákban, amelyekben főként külföldiek laktak.

Ez év október 1-jétől nagyobb példányszámban rendeltek meg olyan újságokat, mint például az International Herald Tribune, az angol Times, a dán Dagens Nyheter. Mindennap kapható a nyugatnémet Die Zeit, az angol Guardian. A lapok ára 80 kopek és 1,40 rubel között változik.

Ha az értékesítés jól halad, és van érdeklődés, tovább növelik a külföldi laprendeléseket.

APN

Postabank szb

A júliusban megalakult új pénzintézet, a Postabank és Takarékpénztár Rt. dolgozói elérkezettnek látták az időt arra, hogy önálló szakszervezeti alapszervezetet hozzanak létre, és megkezdjék a szervezeti életet. E célból október második felében a bank dolgozói munkaértekezlet keretében alakították meg alapszervezetüket.

Az egyre erősödő szakszervezeti demokrácia érvényesülését meggyőzően mutatta az, hogy a tagság dönthetett: melyik ágazati szakszervezethez kíván tartozni. A döntést elősegítendő a KPVDSZ-nek, illetve a Postások Szakszervezetének képviselője: *dr. Kemenceiné dr. Kárpáti Lívia* és *Kánya Gyula* rövid tájékoztatót tartott saját szakszervezetének sajátságairól és a kitűzött célokról.

Egyrészt az utóbbi tájékoztató meggyőzőbb volt, másrészt a Postabank „postássága" azt eredményezte, hogy arra a kérdésre: „melyik ágazati szakszervezethez kíván a kollektíva tartozni?" — a szavazás egyhangú volt a Postások Szakszervezete mellett.

Ezzel a szavazással megszületett a Postások Szakszervezetének 311. alapszervezete. A tagság megválasztotta tisztségviselőit: az 5 fős szakszervezeti bizottság elnöki funkcióját *dr. Simó Zoltánné*, a titkárit *dr. Fórián Istvánné* látja el. Az új alapszerv 80 fős tagsága nagy várakozással tekint a megválasztott tisztségviselők működése és egy demokratikus szakszervezeti élet megszervezése elé.

Fekete Antal

A KTE postai tagozatának január havi programja

Január 25., (szerda), 15 óra, VI., Népköztársaság útja 3. *Feldmann Tamásné:* a Magyar Posta üzletpolitikai jelentése.

Január 31., (kedd), 15 óra, VI., Népköztársaság útja 3. *Gyimesi Árpád:* Korszerű technika és munkavédelmi minősítés a postaforgalomban.

Tájékoztatás az üdültetésről

1988. évi beszámoló, tervek 1989-re

Szakszervezetünk elnöksége decemberben tárgyalta az 1988. évi SZOT- és vállalati, valamint a külföldi postás csereüdültetés tapasztalatait, és döntött az 1989. évi kedvezményes beutalójegyeknek szakszervezeti szervek közötti szétosztásában.

Az elnökség azért tárgyalta a szokásosnál később az üdültetésről szóló előterjesztést, mivel a jövő évi SZOT-beutalójegyeket november 25-én kapta kézhez központunk. Sajnálatos, hogy a SZOT-beutalójegyeket most sem tudjuk a teljes évre kiosztani a szakszervezeti szerveknek, mivel a SZOT csak május 4-ig bezárólag adta ki azokat változatlan térítési díjakkal. A többi jegyről később intézkednek. 1988-ban is sok gondot okozott a beutalójegyek több részletben való kiadása, amivel jövőre is számolnunk kell.

Átvállaltuk a díjtöbbletet

Mint ismeretes, a IV. negyedévtől mintegy 40 százalékkal emelkedtek a SZOT-beutalójegyek térítési díjai. Az I—III. negyedév többletköltségeit nem hárítottuk át a beutaltakra, azt a SZOT, illetve az ágazati szakszervezetek fedezték. A Postások Szakszervezete ezen a címen 2,1 millió forintot utalt át központilag a SZOT-nak.

Az elmúlt évben 9913 postás dolgozó, nyugdíjas és családtag üdülhetett SZOT-beutalóval; ez a taglétszámnak mintegy 11 százaléka. Tájékoztatásul megemlítjük, hogy az összes üdülőjegy 58 százalékát kereten felül kapjuk a SZOT-tól, mivel a Magyar Posta az elmúlt években — szakszervezetünkkel egyetértésben — komoly anyagi eszközöket fordított az üdülői férőhelyek bővítésére.

A központilag kezelt vállalati postás üdülőkben 5321 felnőtt és családos beutalt üdülhetett, ezenfelül 1427 gyermek nyári pihenését, kikapcsolódását tudtuk megoldani a gyermeküdülőkben.

A postás külföldi csereüdültetés keretében 340-en vettek részt. Csehszlovákiában, Görögországban, az NDK-ban, Norvégiában és Olaszországban üdülhettek a magyar postások.

A bel- és külföldi üdülésben további 7000-en vettek részt a postaszervek saját szervezésében.

A postásüdülőkben az elmúlt évben mintegy 30 százalékkal emelkedtek a térítési díjak, de ugyanakkor nőtt az étkezésre fordítható norma összege is.

Felújítás — hiánypótlás

Az idei év eseményeihez tartozik, hogy a szezon kezdetére átadták az orfűi kempinget, amely nyolc faházzal és sátorhelyekkel szolgálta a pihenést. Aki ott járt, elmondhatja, hogy nagyon szép, a tájba illő létesítménnyel gazdagodtunk. A balatonfenyvesi postásüdülő teljes felújítása megkezdődött, ezért az idén nem üzemelt. A kieső férőhelyek pótlására SZOT-üdülőkben vásárolt a posta férőhelyeket Boglárlellén, Siófokon és Balatonföldváron. Az 1245 dolgozó üdültetésére, 7,7 millió forintot fordítottak.

Hosszú ideje várjuk — különösen a Debreceni Postaigazgatóság dolgozói — a nagyerdei postásüdülő felépülését. Az üdülő az idén elkészült, a terület dolgozói decemberben elkezdik a „próbaüzemet", majd ezt követően a többi postás dolgozó is igénybe veheti. (Az üdülőt lapunk januári számában mutatjuk be. A szerk.)

Az alapszervezetek üdültetési munkáját segítette az új üdülési szabályzat, amely az eddigieknél rugalmasabb, nagyobb lehetőséget ad a beutalásokhoz, ugyanakkor növelte az alapszervek felelősségét és hatáskörét is.

További beutalók csak májusban

A SZOT-beutalójegyeket — mint már említettük — csak május 4-ig tudtuk kiosztani a szakszervezeti szerveknek. Ez összesen 1843 belföldi beutaló. Az év hátralevő részére szóló beutalókat várhatóan április körül kapják meg az alapszervezetek. A külföldre szóló SZOT-beutalókat egész évre megkaptuk, ez összesen 275 postás dolgozó üdülését teszi lehetővé.

A Postások Szakszervezetének taglétszáma alapján 1989-ben 3,689 százalékos arányban részesülünk a SZOT-beutalójegyekből. 1988-ban ez az arány 4,222 százalék volt. A csökkenés oka egyrészt az, hogy több üdülő felújítás miatt nem fog üzemelni, másrészt, hogy a SZOT anyagi kényszerűségből tovább növeli a forgalmi áron történő szabad értékesítést.

A megközelítőleg 3,7 százalékos üdülési arány 3500 beutalási lehetőséget jelent, de ezen fölül szerencsére további 7206 dolgozó üdülésére nyílik lehetőségünk — kereten felüli SZOT-kötelezettségként — a posta által vásárolt férőhelyek folytán. Így 10 706 beutalóval számolhatunk jövőre, ebből 2050 a felnőttre, 1578 a gyerekre szóló családos beutalás.

Új SZOT- és vállalati üdülők

1989 folyamán megnyílik az éves üzemelésű egri SZOT-üdülő, ahol a Magyar Posta 50, szakszervezetünk pedig 4 férőhelyet vásárolt, több mint 100 millió forint értékben. A nyári családos üdültetés ideje alatt a férőhely a pótágyakkal megduplázódik, ilyenkor turnusonként 108 szülő és gyermeke üdülhet. Ebben az üdülőben elsősorban a 2-3 gyermekes családok pihenhetnek.

A vállalati üdültetésben kedvező irányú változás várható, mivel a már említett új debreceni 60 alapférőhelyes és 30 pótágyas üdülőnk, valamint a balatonfenyvesi teljesen felújított üdülő üzembe lép.

Új tálalókonyha, illetve étterem építése kezdődik meg a balatonszabadi gyermeküdülőben, ennek kieső férőhelyeit máshol fogjuk pótolni.

Összességében 1989-re mintegy 9500 felnőtt és gyermek beutalására lesz lehetőség, a postás üdülőkben és bérleményekben, ahol a térítési díjak nem fognak emelkedni. Az áremelések hatását a posta fedezi. Szervezünk külföldi postás csereüdültetéseket is, amelyek igen kedveltek dolgozóink körében.

Kérjük a szakszervezeti bizottságokat, hogy az üdülési lehetőségeket a tagság előtt széles körben ismertessék, és az igazságos elosztásra — különösen a nyári családos beutalójegyek odaítélésére — kiemelt figyelmet fordítsanak.

Németh Istvánné

Köteles Zoltán a Magyar Posta elnök-vezérigazgatója

Reform és szervezetkorszerűsítés

1988. november 4-től új vezetője van a Magyar Postának. A nyugalomba vonult *Tóth Illést Köteles Zoltán* követi az elnöki székben. Köteles Zoltán Abaúj megyében, Szikszón született. Középiskoláit Miskolcon végezte, majd a Budapesti Műszaki Egyetem Gyengeáramú Karán szerzett villamosmérnöki diplomát. Első munkahelye az Orion Rádió- és Villamossági Vállalat volt, ahol három évtized alatt kezdő mérnökből a ranglétra szinte minden fokát megjárva vezérigazgató lett. A sors különös játéka, hogy kétszer is követte posztján Tóth Illést, először amikor 1970. szeptember 1-jén kinevezték az Orion műszaki igazgatójává a postára távozó Tóth Illés helyére, másodszor pedig most a Magyar Posta elnöki székében.

Köteles Zoltán 1982-től 1985-ig ipari miniszterhelyettesként az elektronikai ipart felügyelte, majd 1985-től legutóbbi kinevezéséig a Budapesti Pártbizottság gazdaságpolitikai titkára volt.

1947-től tagja a pártnak, jelenleg is számos társadalmi funkciót tölt be: a budapesti pb tagja, a MTESZ alelnöke, az OMFB plénumának tagja és országgyűlési képviselő Kőbányán. Tevékenységét többek között három Munka Érdemrenddel, Szocialista Magyarországért Érdemrenddel ismerték el. 1982-ben Eötvös-díjat kapott.

Egy fia van, 30 éves, aki szintén villamosmérnök, híradástechnikai szakmérnök, műszaki doktor.

Köteles Zoltán kinevezése után alig több mint két héttel készséggel tett eleget a Postás Dolgozó szerkesztősége azon kérésének, hogy a posta és a postások jövőjéről nyilatkozzék —, hangsúlyozva, hogy nem akar két hét tapasztalatával programot hirdetni.

Postás Dolgozó: *Elnézést kell kérnem az első — tiszteletlennek tűnő — kérdésért, de ön az idén hatvanéves. Mások ebben a korban már a nyugdíjra gondolnak, sőt sokan már előbb kérik a korkedvezmény lehetőségét, ön pedig egy új és nem kis feladatot vállalt. Gondolja, hogy lesz ideje befejezni ezt a nagy munkát?*

Köteles Zoltán: Szerintem nem szabad kizárólag az ember kora alapján következtetéseket levonni. Biztosan van, aki ebben a korban már a pihenésre vágyik, én azonban teljesen egészségesnek és tettrekésznek érzem magam. Úgy ítélem meg, hogy egy ötéves ciklus elegendő ahhoz, hogy létrehozzunk egy korszerű, hatékonyan működő postai vállalati szervezetet, és azt a gyakorlatban ki is próbáljuk, eredményességét igazoljuk. Megmondom őszintén, nagyon vonz ez a feladat.

P. D.: *A posta elnöki posztjának utódlásáról sok találgatás volt az elmúlt fél évben. Az ön neve is felmerült, sőt a legnagyobb esélyesek között. A bennfentesek ugyanis azt mondták, hogy ön a főtitkár, Grósz Károly jó barátja. Lehet, hogy ezért lett éppen ön az elnök?*

K. Z.: Azt természetesnek tartom, hogy több jelölt is volt erre a posztra. Az is igaz, hogy Grósz Károly közeli munkatársa voltam a Budapesti Pártbizottságon, így ő ismerte híradás-technikai és vállalatvezetői múltamat és ismereteimet, de azt nem hiszem, hogy kinevezésem a személyes kapcsolat eredménye volt. Már orionos koromban sok postai project elkészítésében vettem részt, jó néhány postai szakemberrel kerültem közvetlen munkatársi kapcsolatba. Első Munka Érdemrendemet éppen ilyen feladat megoldásáért kaptam. Miniszterhelyettesként is, gazdaságpolitikai titkárként is foglalkoztam postai és távközlési kérdésekkel. Az sem titok, hogy a klasszikus postát csak kevéssé ismerem. Amikor felkértek a Magyar Posta vezetésére, már elhatározott volt, hogy az államigazgatási funkciókat egy új minisztériumnak átadva, a postát korszerű nagyvállalattá kell szervezni. Ez, úgy érzem, nekem való feladat. A kitűzött célhoz kerestek tehát embert, így eshetett rám a választás.

P. D.: *Nem tudom, tudja-e, hogy ez az óriási szervezet még mindig őriz valamifajta patriarchális szemléletet, a nagy család eszméjét. Az itt dolgozók nem szeretik az idegent, nagyon nehezen fogadják be a kívülről jövőt. Számon tartják, ki honnan indult, büszkék arra, hogy valaha egy kisebb postai munkahelyen együtt dolgoztak mondjuk valamelyik jelenlegi elnökhelyettessel. Vagyis csakúgy, mint elődjének, ilyen szempontból sem lesz könnyű dolga . . .*

K. Z.: Sokra becsülöm a hűséges embereket, magam is hosszú ideig dolgoztam egy helyen, tehát ismerem ezt az érzést. Abban bízom, hogy egy vállalati, vállalkozói magatartást tudok integrálni az itteni tapasztalatokkal, mégpedig a postások közös hasznára. Emberséges magatartással, kitartó munkával, látható eredményekkel akarom elérni, hogy befogadjanak.

P. D.: *Hogyan fog tehát kinézni a jövő postája, kérem, avassa be az olvasót a közeljövő terveibe!*

K. Z.: A kiindulási alap az, hogy egy ilyen óriási szervezetet nem lehet egy központból direkt irányítással hatékonyan vezetni. Ezt annak ellenére mondom, hogy a Magyar Posta egységét nem engedhetjük megbontani. Mégis szükséges a tevékenységek szétválasztása, egy tiszta vállalati struktúra létrehozása. Ez azt is jelenti, hogy nem lehet egyszerűen postára, műsorszórásra és távközlésre felosztani a mai tevékenységet, ennél egy sokkal bonyolultabb, de érdekközösségben álló szervezet jön majd létre.

Ha az Országgyűlés decemberi ülésén elfogadja, első lépésként 1989. január 1-jétől az államigazgatási funkciókat adjuk át — jogilag legalábbis, hiszen a feladatok átadása legalább egy fél évet vesz igénybe. 1990. január 1-jével kerül sor a posta új szervezetének létrehozására. A jövő lépéseit négy alapelv irányítja: *először* is, bármiféle változtatással a postai szolgáltatások színvonala nem rosszabbodhat, *másodszor:* a dolgozók nem járhatnak rosszabbul, *harmadszor:* a postának mind belföldön, mind külföldön összehangolt egészként kell tudnia megjelenni, és működni, *negyedszer:* a távközlési program nem szenvedhet hátrányt.

P. D.: *A postán nem is oly régen volt már egy átszervezés, amelynek néhány aspektusa nem volt feltétlenül szerencsés. Az emberek most újra félnek és persze sugdolóznak: mesés összegű külföldi kölcsönökről beszélnek, amelyeket a távközlés fejlesztésére lehetne fordítani, ha módosítaná a posta a szervezetét. Vagyis van-e az újabb átszervezésben külső kényszer?*

K. Z.: Naiv állítás az, hogy külföldről presszionálnak minket a szervezet átalakítására. A postai vállalati gazdálkodás és az államigazgatási funkciók elhatározott szétválasztásán kívül semmilyen felsőbb utasítást nem kaptunk. Belső felismerésből, az élet diktálta követelmények alapján ismertük fel, hogy a szervezeten változtatni kell, hogy például a postán uralkodó keresztfinanszírozási rendszer akadályozza a fejlődést. A szervezetátalakítás előkészületei év eleje óta tartanak — itt a házban. Egyébként valóban látok lehetőséget külföldi működő tőke bevonására, nem is egy, hanem több ország vállalkozói részéről, de ehhez a feltételeket, a vonzást nekünk kell megteremteni.

Fontos feladatunk megnyugtatni a dolgozókat, vezetőket, hogy itt nem valami önfejű átszervezés folyik, hanem a feladatok, lehetőségek és összefüggések tisztázása, egy működőképes, hatékony struktúra megteremtése végett. Szükség van a postai monopólium modern értelmezésére, változatos tulajdonformák alkalmazására, néhány tevékenység piacosítására.

P. D.: *A szervezetkorszerűsítés tudományos munka. Sokak szerint ez a tudományos megalapozottság hiányzott az előző átszervezésből is. Manapság viszont gyorsan kell lépni. Hogyan fog lezajlani a mostani szervezetkorszerűsítés?*

K. Z.: 1990. január 1-jével állnia kell az új szervezetnek. Az előttünk álló egy évben tudományos tanulmányok készítésére nemigen van lehetőségünk. Tegyük hozzá, hogy a legutóbbi átszervezés óta megjelent társasági törvény új lehetőségeket teremtett. Ez alatt az év alatt a szervezetkorszerűsítéssel összhangban jó néhány elengedhetetlenül fontos feladatot kell megoldanunk. A postai vagyon reális felmérését el kell végezni, és szükség szerint felosztani azt. Meg kell újítani az 1964-es postatörvényt; ennek irányelveit december 15-én tárgyalja a Minisztertanács. A jövő év első felében a kormány elé kell terjesztenünk a távközlés fejlesztésének hosszú távú programját, amely szerint 2000-re további 3 millió vonalkapacitást szeretnénk létesíteni az országban, egyidejűleg rendszert váltva, digitalizálva. E nagy feladatok végrehajtásában elsősorban a postán dolgozó szakemberekre, vezetőkre számítok, és bízom benne, hogy megfelelünk a követelményeknek.

P. D.: *Beszélgetésünk központi témája eddig a távközlés fejlesztésének gyorsítása volt. Ez társadalmilag, gazdaságilag, sőt politikailag is jogos, érthető. Mégis megkérdezem, hol lesz a többi postás helye, szerepe ezekben a tervekben?*

K. Z.: Mint azt korábban is mondtam, világos, egyértelmű viszonyokat kell teremteni. Ezen belül biztosítani kell, hogy a klasszikus posta ne járjon rosszabbul, vagyis egy egyértelmű vállalati rendszerben meg kell keresni azokat a belső lehetőségeket és külső forrásokat, amelyek között jobban tudnak működni. Gondoljon arra, hogy nálunk veszteséges, de a világ sok országában nyereséget hozó a hírlapterjesztés. Ennek oka van. A mai helyzetbe nem nyugodhatunk bele.

P. D.: *Úgy hallottam, hogy ön hétvégén is bejár dolgozni. Ez lesz az általános munkastílus a közeljövőben az MPK-ban?*

K. Z.: Ismerkedem a helyzettel, sok anyagot kell átnéznem, és különben is illúzió a heti két pihenőnap egy ilyen beosztásban. Az csak formai kérdés, hogy a többkilónyi iratot pénteken hazaviszem, vagy itt dolgozom a hétvégén. Természetesen a munkatársaimtól nem várom el ugyanezt, rájuk bízom, hogy mikor végzik el a feladatukat.

P. D.: *Azt is hallottam, hogy ön büszke arra, hogy senkit nem hozott magával, megőrzi a fórumokat, nem változtat a bevált munkamódszereken. Az irodáját mégis átalakítja, mi ennek az oka?*

K. Z.: Valóban nem hoztam magammal senkit, mert biztos vagyok benne, hogy a posta jelenlegi vezetősége képes megoldani a rá váró feladatokat. Lesz továbbra is elnöki értekezlet, ITSZO, számítok a pártszervezet és a szakszervezet együttműködésére. Az iroda átalakítása pedig nem valami szeszély, egyszerűen kényelmetlen, tárgyalásra alkalmatlan, rosszul világított és piszkos. Funkciójának megfelelő dolgozószobát szeretnék — nem fényűzőt. Közölték velem, hogy a felújítás benne van az éves költségvetésben. Tapintatosan meghagyták nekem az intézkedés lehetőségét.

Ilyen „meghagyás" három igazgatóság vezetőjének ez év végi nyugdíjazása is. Ünnepélyesen kijelentem: nem én irtom a posta igazgatóit.

P. D.: *A dolgozók elégedetlenek voltak az elmúlt években azzal a tájékoztatási gyakorlattal, hogy legtöbbször mindent utólag tudtak meg. A legfontosabb kérdésekről hamarabb értesült az ország, mint a postások. Változik-e ez a gyakorlat?*

K. Z.: Erről az a véleményem, hogy olyan munkastílust kell kialakítani, amelyben nemcsak a döntésekről tájékoztatunk, hanem konzultálunk a határozathozatal előtt is. Ezt a konzultációsort meg is kezdtem a pártbizottság, az igazgatói tanács, a szakosztály-vezetői értekezlet tagjaival, a szakszervezet titkáraival. A nyílt, őszinte tájékoztatás belső dolgainkról szükséges is, a jobb kapcsolat, a bizalom elnyerése érdekében, a postás dolgozók és a nagyközönség körében egyaránt. A magam részéről megígérem, szívesen állok bármikor a Postás Dolgozó olvasóinak rendelkezésére.

Ön a beszélgetés elején nyugtázta, hogy készséggel vállaltam az interjút. Azon túl, hogy a nyílt vezetői munka híve vagyok általában is, most külön célom is volt ezzel, a Magyar Posta hetvenezer dolgozójával nehéz lenne belátható időn belül találkoznom, ezért így akartam bemutatkozni, és az újságot felhasználni arra, hogy ezúton üdvözöljem a postások nagy családját.

Zimmermann Ottó

Kulturált munkakörülmények Győrben

Meghökkentően csinos, takaros a külső. Az embernek olyan érzése van a bejárati ajtó előtt, hogy le kell hajolnia, meg kell tapintania azt a szőnyeget, amelybe a postakürtöt szőtték az ügyes kezek . . .

Nem szőnyeg. Apró kavicsok utánozzák a szőnyeget. Körülötte virágtartók, benne örökzöldek, mellette százéves állványokon a piros postaládák, mögöttük hatalmas üvegfal. Kívülről mindent látni lehet. Mindazt, ami a közönséget a Győr 1-es hivatalból érdekelheti.

Nemcsak reménykedem, de teljességgel bizonyos vagyok abban, hogy a november 8-án négy év után végre megnyílt új, impozáns épület nemcsak nekem tetszik, hanem mindazoknak, akik annak idején hosszú hónapokra hátráltatták a bontási-építési munkákat csupán azért, mert úgymond: sajnálták az épületet.

Csak az embereket nem sajnálták. Azokat az embereket, akik napi nyolc órát ültek és dolgoztak mindnyájunkért Győrött, a Bajcsy-Zsilinszky úti hatalmas postahivatalban: életveszélyben.

Igen, életveszélyben! Miért?

A postaépületbe 1930-ban költöztek be az akkori posta dolgozói. A viszonylag fiatal épület statikailag annyira megromlott a fél évszázad alatt, hogy a létesítmény utcai szárnya életveszélyessé vált. Az épület függőleges és vízszintes teherhordó szerkezetei bauxitbetonból készültek. Tehát: elsősorban az életveszély megszüntetéséért kellett az épületet felrobbantani, méghozzá olyan gondosan, hogy a jobbról és balról ott álló magas épületek sérülést ne szenvedjenek.

Sikerült!

Én végigszurkoltam minden munkát. A kigondolástól az átadásig. Ott fáztam a postásokkal a konténer postahivatalban, így most velük együtt örülhetek annak, hogy sikerült a lehető legkulturáltabb körülmények közé vinni Győr 1 postahivatal dolgozóit.

Az új épület tervezésekor a célszerűségi szempontok mellett nagy hangsúlyt kapott az az igény, hogy a létesítmény jól illeszkedjék a környezetbe. Az elgondolás, a terv jól sikerült. Az épület terveit a Győriterv kollektívája készítette *Bodrossy Attila* Ybl-díjas tervező vezetésével. A kivitelező a Győri Állami Építőipari Vállalat kollektívája volt. Az épület belseje a mai kor minden követelményét kielégíti. Kedves, kellemes, otthonos munkahelyet alakított ki *Z. Szabó Csaba* belsőépítész. Az épületben kényelmes és kulturált hely jut a postahivatalon kívül a Győr-Sopron megyei Távközlési Üzem irányító törzsének is.

Bodrossy Attila ezt mondta az épületről:

— Mi, társaimmal együtt, azzal a szent hittel láttunk a tervezéshez, hogy az új épület szebb legyen, mint a régi. Azt persze csak remélhetjük, hogy a győri polgárok is szebbnek látják.

A legrosszabb szándékú szó is csak dicsérheti az épületnek mind architektúráját, mind belső elrendezését. Így hosszú távra megoldottnak tekinthető mind a postaforgalom, mind a távközlés kulturált ellátása. Hogy ez valóban így van, arról minden ügyfél meggyőződhet.

A postahivatal közönségtere eltér a hagyományos, eddig megszokott felvételi termektől. Az első szembetűnő változás az, hogy az ügyfelek és a postai kezelők között nincs üvegkorlát. Ez a megoldás a közönségkapcsolat közvetlenségét hivatott elősegíteni. A másik különbség: a felvételi munkahelyek és a főpénztár személyi számítógépet kaptak. Ezen korszerű gépek használatával univerzálisabbá teszi a posta a felvételi szolgálatot. Az eredmény: nem kell külön-külön a munkahelyeknél sorban állnia annak, aki a postai értékcikk vásárlása mellett pénzt is akar befizetni, vagy takarékkönyvéből akar pénzt kivenni. Azzal, hogy egy-egy munkahelyen egyszerre több szolgáltatást nyújt a posta, rövidíti a várakozási időket, és egyenletesebbé teszi a munkahelyek terhelését. Ez az új szolgáltatás azt is feltételezi egyben, hogy az egyes munkahelyeken ülők képzettebbek, felkészültebbek, ha úgy tetszik: univerzálisabbak. És ez őket és a postát is dicséri.

A hagyományos felvételi rendszert felváltó számítógépes üzemmódot az országban először a Szombathely 1-es hivatalban vezették be. A csaknem másfél éves üzemi tapasztalatok egyértelműen igazolják, hogy ennek a módszernek az alkalmazása a Magyar Posta megújulásának egyik útja.

Az új postahivatalban újszerű távközlési szolgáltatások is vannak. Az egyik a nyilvános telefax, azaz távmásoló. Ez egyelőre A/4-es méretű képek és írott szövegek valósághű, gyors továbbítását teszi lehetővé. A másik a nyilvános telexállomás. Ezen a gépen az ügyfelek meghatározott tarifa ellenében saját maguk, vagy kérésükre postai kezelő segítségével adhatják le akár belföldre, akár külföldre üzeneteiket.

Az avató és megnyitó ünnepségen tiszteletét tette *dr. Kertész Pál,* a Magyar Posta elnökhelyettese, *Gricserné Heszky Enikő,* a Postások Szakszervezetének főtitkára, és megjelentek Győr-Sopron megye politikai, állami és társadalmi vezetői, hogy együtt örülhessenek a postásokkal a lakosságot szolgáló új létesítménynek. Az ünnepi beszédet *Kirkovits István,* a Soproni Postaigazgatóság vezetője tartotta, s a többi között ezeket mondta:

— Engedjék meg, hogy ünnepélyesen köszönetet mondjak a beruházásban részt vevő szervezeteknek. Külön köszönöm a tervezők jó ízléssel és célszerűséggel ötvözött munkáját, a kivitelező igényes, szép munkáját, a Széchenyi István Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola külön csoportjának a műszaki ellenőrzési és beruházást segítő tevékenységét, valamint minden postás munkatársamnak az ésszerűségre és célszerűségre törekvő elképzelését, és annak megvalósítását. Köszönöm a Győr 1-es hivatal kollektívájának azt, hogy az ideiglenes munkahelyen, a konténerben is igyekeztek az ügyfelek igényeit úgy kielégíteni, hogy emellett a hírlapterjesztéssel kapcsolatos feladatokat is ellátták. Külön köszönöm Győr város állampolgárainak azt az emberi megértést, amelyet az új postaépület elkészültéig a Magyar Posta és a postás dolgozók iránt tanúsítottak.

Ezt követően Kirkovits István a nemzeti színű szalagot átvágva megnyitotta a közönség előtt az új 1-es postát.

Sindulár Anna

Postásarcok

Az első és utolsó

A Szabadság-hegyen, a fogaskerekű vasút városkúti állomásának közelében, a családi házak között bújik meg egy épület — amelyet a környékbeliek telefonközpontként ismernek.

Ebben az üzemben töltötte szorgos munkával az elmúlt 43 évet *Virág Ferenc,* akinek nyugdíjas-búcsúztatójára gyülekezünk, volt munkatársak, kollégák és jómagam, e cikk írója.

Korán érkezem. Kihasználva az alkalmat, leülünk egy kis beszélgetésre az ünnepséghez illően megterített asztalok mellé. Kérdeznem sem kell, a fiatalos Feri bácsi már kezdi is mesélni élete történetét, az elmúlt évek, évtizedek eseményeit.

— 1943. szeptember 15-től dolgozom a postánál. Vasutas családból származom. Hogy miért lettem mégis postás? Egyszerű a válasz. A vasútnál csak lakatosként dolgozhattam volna, engem pedig mindig is a műszerészi szakma vonzott. Már fiatalon elemek, villogó lámpák, fizikai kísérletek érdekeltek. Apám azt mondta: „Állami nyugdíjas helyre kell menned dolgozni!" Ilyen az akkori időben csak három hely volt, a vasút, a posta és a BKV elődje, a BESZKÁRT. Igen ám, de ezekre a helyekre csak protekcióval lehetett bejutni. Gondoltam, megpályázom a Gyáli úti műszerész tanonciskolát. Kérvényt írtam. Nem vettek fel, de az akkori postaigazgató helyet szorított nekem a Posta Javító Műhelyben. Végül is sikeres műszerészi segédvizsgát tettem.

— Már akkor is vonzott az automata telefonközpont, így aztán egy jó barátom elcsalt a Krisztinába. Itt nem volt felvétel, de az osztályvezető, *Romhányi Béla* javaslatára a Szabadság-hegyre jöttem dolgozni. Az új berendezések kezelését hamar elsajátítottam, bár az akkori vezető igen féltékeny volt a tudására. A válla fölött kellett ellesnem például a vonalválasztó gépek javítását. Mikor három hét után szolgálatba állítottak, az éjszakáim azzal teltek, hogy a tervrajzokat nézegetve próbáltam rájönni a központ berendezésének működésére.

— Aztán jött a katonaság. Innen leszerelésemkor olyan jó ajánlást kaptam, hogy az akkori szakszervezeti titkár felajánlotta, dolgozzak náluk. Elcsábított — mivel 200 forinttal többet ígért, mint az akkori fizetésem volt —, de rövid idő múlva már újra itt dolgoztam a Szabadság hegyen. Visszavonzott a berendezés, a kollektíva. Mikor pedig az üzemvezető, Ligeti szaktárs nyugdíjba ment, szinte törvényszerű volt, hogy rangidősként engem választottak vezetővé.

— Sok nehézségen mentünk át munkatársaimmal az együtt töltött évek alatt. Ezt a 7 A 1-es központot 1928-ban építették. A krónikus alkatrészhiány, az elavult tervrajzok mind-mind sok nehézséget okoztak. Minden dolgozónknak megvolt a saját munkaköre, mégis mindenki mindennel foglalkozott. A mellékközpontban dolgozó egyszerre volt erősáramú gépész, áramkörös, jelfogós, mechanikás, telefonkezelő, vizsgálós, házmester. Ha kellett, vizet lapátoltunk a beázott pincéből. Ennek ellenére helyrehoztuk, felújítottuk a teljes központot.

— 1986-ban azután a mi központunk is az elavultak listájára került. Sírni tudtam volna, mikor láttam, hogy babusgatott, szeretett berendezéseinkből pár nap alatt ócskavas, szétvert roncsdarabok maradnak. De nem maradtunk sokáig zúgás nélkül. Helyette új ARL berendezéseket szereltek fel. Az üzem ettől kezdve kábelrendezőként működik tovább. Talán jobb is így. A régi berendezésektől nehezebben váltam volna el.

— *Most, hogy elérkezett a nyugdíjba vonulás napja, mivel fognak telni a hétköznapok?*

— Három hobbim van. Ezekre ezután több időt tudok majd szentelni. Elektromos hangszereket készítek, harmonikázom és énekelgetek. Emellett solymári telkemen kertészkedem.

Ahogy körbepillantok, látom, közben megérkezett az összes meghívott. Érzem, hogy mindenki izgatott, várják már a búcsúztatás pillanatát. És íme, egyszer csak előkerül egy hatalmas ajándékkosár, kristályváza, virág. De ezután jön csak az igazi meglepetés. Valaki harmonikát akaszt a nyakába, és ezzel kezdetét veszi a zenés búcsúztató. Elsőként *Juhász Ferenc,* a Városmajor telefonközpont központos osztályának a vezetője, majd a kollégák nevében *Tóth Sándorné* adja át az ajándékokat. Mindenki kedveskedik egy kis ajándékkal, jó szóval az ünnepeltnek, hiszen életükből kitörölhetetlen emlékeket hagytak az eltöltött közös évek, évtizedek.

Áll a Szabadság-hegyen a fogaskerekű vasút városkúti állomásának közelében, a családi házak között megbújva egy kábelrendező, amelynek ablakán harmonikaszó, énekhangfoszlányok szűrődnek ki.

A környéken mindenki tudja, Feri bácsi 43 évi munka után nyugdíjba ment.

Kerekes Sándor

Karácsonyi levél

Anna a közeledő karácsonyra gondolt, ahogy ott állt a postahivatal ablakánál a kis hivatali szobában, és nézte az egyre sűrűsödő, fentről lágyan aláhulló hófüggönyt. Olyan volt, mint egy hatalmas, finom, kristálymintás, fehér menyasszonyi fátyol.

Ahogy erre gondolt, a szemei elé is egyre sűrűbb fátyol lopakodott, s a hulló hópelyhekkel együtt egyre több égő könnycsepp gyöngyözött szeme sarkában. Egyre sűrűbben peregtek alá szép vonalú arcán, hogy könnyítsenek a szíve — vagy mondjuk úgy, tudata — mélyén már olyan régen mardosó bánatán.

Akkor is karácsony volt. Akkor is a hóesést nézte, miközben a fehér menyasszonyi fátyolról álmodozott. Akkor ez nem is tűnt álmodozásnak, hiszen az eljegyzésük Péterrel, gyermekkori szerelmével karácsony estére volt kitűzve. Hogy várta ezt a napot, de Péter helyett csak egy távirat jött: „Közbejött akadály miatt nem mehetek. Péter." Akkor is így állt az ablak előtt a hóesést nézve, és akkor is peregtek a könnyei, csak sokkal élesebb volt a fájdalom, mint most, hiszen ennek már több mint harminc éve.

De ő nem tudott felejteni, és talán éppen ezért menekült ide, ebbe a kis eldugott faluba, ahol az „életet", a kultúrát és civilizációt, a falusi intelligenciát, a társaságot, a kikapcsolódást a termelőszövetkezet jelentette. De kinek jelent ő valamit és „Valakit". Főképpen ez csalta ki szeméből a keserű könnyeket. Ő — akit már csak néhány év választ el a példamutató postás életút fontos végállomásától, a nyugdíjtól — kinek fog hiányozni?

Őrá senki sem számít. És mikor idáig ért keserű elmélkedésében, hirtelen rádöbbent . . . a levél.

Lázas gyorsasággal íróasztalához ment, és elővette azt a bizonyos levelet, ami már napok óta hosszas töprengésre késztette. Igen a levél . . . az a bizonyos, kissé gyűrött borítékú karácsonyi levél, bizonytalan gyermekes írással címezve: Annika postás néninek. Kétségtelenül ő volt a címzett, hiszen amióta idekerült, ő a falu Annika postás kisasszonya, a fiatalság és a gyerekek Annika postás nénije, aki ismeri mindenki örömét és bánatát, segít, ahol csak tud, és megőrzi mindenki titkát.

A borítékban lévő kitépett írkalapon szarkalábas gyermekbetűkkel ez állt:

„Kedves Annika postás néni!

Erről a levélről senki sem tud. Ne is tessék róla szólni senkinek, még anyukámnak sem! Én is csak azért írok, mert nemsokára itt a karácsony, amikor mindenki nagyon boldog és örül, csak az én, az anyu meg a nagyi szíve fáj nagyon, mert igen szomorú karácsonyunk lesz. Anyu azt mondta, hogy már ezen nem segíthet senki és semmi, mert édesapa soha többé nem jön vissza hozzánk, pedig mi nagyon várjuk és nagyon szeretjük őt. Anyu mindennap az asztalra odakészíti neki a terítéket. A helye azóta is fenn van tartva, hátha visszajön közénk. De azóta is üres a szék, ahol ülni szokott, és az az ágy, ahol aludt, amit anyu azóta is minden este elkészít neki. Nem tudom, miért hagyott el minket. Anyu nem mondja meg, csak sír ő is és a nagyi is, ha kérdezem. A kis húgi még nem érti, mert még kicsi. Én karácsonyra semmi mást, még karácsonyfát sem kérek, csak azt, hogy jöjjön vissza hozzánk apu, maradjon itt velünk, és soha többé ne menjen el. Ez az én egyetlen karácsonyi kérésem. Ha ez teljesülne, mi lennénk a legboldogabbak ezen a karácsony estén.

Azért írom ezeket meg Annika néninek, mert már nagyon sokszor mondta anyu is meg a nagyi is, hogy Annika néni olyan jó postás, hogy még a

Balatonszentgyörgy volt a házigazda

Figyelmes olvasóink bizonyára észrevették, hogy az év végi csúcsforgalom előtt megrendezett irányítási versenyek döntőiről rendszeresen beszámolunk lapunk hasábjain. E komoly szaktudást igénylő vetélkedőket eddig csak két igazgatóság szorgalmazta igazán. Budapesten a Hírlap- és Postaszállítási, vidéken a Pécsi Postaigazgatóság.

Az idén a pécsiek részéről felvetődött a gondolat, mi lenne ha a két igazgatóság legjobbjai is összemérnék tudásukat. A Magyar Posta Központja támogatta a javaslatot, sőt a szervezésről is gondoskodott. A balatonszentgyörgyi feldolgozó üzem pedig jelezte, hogy vállalja a házigazda szerepét. Gondos előkészületi munkák után elsőként a selejtezőket rendezték meg, melyeken a versenyzőknek saját üzemük, hivataluk háziversenyén kellett bizonyítani. Innen a legjobbak kerültek tovább az igazgatósági elődöntőbe. Itt pedig az első nyolc helyezettnek jutott az a megtiszteltetés, hogy igazgatóságát képviselve bekerülhetett az utazó csapatba. A selejtezőkön a Mozgóposta, Csomagfeldolgozó és Vámközvetítő Üzem, a Budapesti Levélfeldolgozó, a Pécs 2 postahivatal és a Balatonszentgyörgy Feldolgozó Üzem versenyzői vettek részt.

Ilyen jellegű országos szakmai verseny az irányítószámrendszer bevezetése óta nem volt. Pedig, hogy szükség van rá, azt a november 24-én — nagy érdeklődés mellett — megtartott balatonszentgyörgyi döntő is bizonyítja.

Varga Sándor, a Pécsi Postaigazgatóság vezetője üdvözölte a résztvevőket, és hivatalosan is megnyitotta a versenyt. Ezt követően *Kis Pál Jenő*, az MPK szállítási ügyosztályának főelőadója ismertette a szabályokat. Az ország 3200 postahelye közül 100 helység levélpostai küldeményének egésznapos irányítását kellett meghatározni. Továbbítás 22—02 óra között. Továbbítás 02 után és 16—22 óra között. Valamint meg kellett határozni, hogy a postahely melyik gócterületen fekszik. A versenyzőknek így nem kevesebb mint 500 adatot kellett kiválasztani. Az írásos feladat kidolgozására 40 perc volt.

A korábbi igazgatósági versenyekhez képest módosítottak a szabályokon. Eddig kevésbé kapott jelentőséget a gyorsaság, csak két vagy több hibátlan dolgozat elérésekor számított az idő. Ilyen esetben az elsőséget a stopperóra döntötte el. A zsűri új értékelési pontszámainak bevezetésével a versenyzőknek most nemcsak a hibátlan kidolgozásra, de az időre is ügyelniük kellett.

Az első kéz 10 perc 48 másodperc elteltével lendült a magasba. *Jángli Gyula* (MCSV) jelezte, hogy elkészült. Ez azt jelentette, ha hibátlanul töltötte ki a feladatlapokat, akkor ő a győztes. A szintidőn belül mindenki leadta a dolgozatát. Egy óra múlva a zsűri meghozta a döntést. A verseny győztese Jángli Gyula a HPI versenyzője, az MCSV dolgozója lett, 21 752 ponttal. Második *Kelemen László* (Bsztgy) 11 perc 32 másodperc: pontszáma 21 702, harmadik *Lelkes József* (MCSV) 11 perc 44 másodperc, pontszáma 21 696. Valamennyien nulla hibával.

A díjakat *dr. Kertész Pál*, a Magyar Posta elnökhelyettese adta át. Záróbeszédében megköszönte a HPI és a Pécsi Postaigazgatóság versenyzőinek a kiváló felkészülést, a magas színvonalú versenyt. Rámutatott arra, hogy a feldolgozó szolgálatban elengedhetetlen az irányítási szaktudás. Nem teljesen igaz, hogy a küldemények „iránytűje" az irányítószám. Sajnos, a feladók gyakran téves irányítószámot tüntetnek fel, vagy még azt sem. Külön hansúlyozta, hogy a Posta Központja továbbra is támogatja az irányítási versenyek országos szintre emelését. A jövőben arra kell törekedni, hogy minél több igazgatóság kapcsolódjék ehhez a versenymozgalomhoz. Ezután a legjobb csapatnak járó oklevelet *Kövesdi Ferencné*, a HPI igazgatója vehette át.

Dr. Kertész Pál elnökhelyettes átadja a jutalmat a győztesnek

Jángli Gyulát, a boldog győztest nem volt nehéz szóra bírni.

— *Úgy tudom, sorköteles katona, hogyan sikerült ilyen kitünően felkészülnie?*

— Most úgy lenne illő, hogy dicsérjem a feletteseimet, de az az igazság, hogy nem volt zavartalan a felkészülésem. Általában este 6 és 10 óra között tanulhattam. Szobatársaim eleinte kétségbe vonták normális vagyok-e, mikor mindenféle számokat motyogtam magamban.

— *Mondana magáról valamit?*

— Nős vagyok, egy gyermekem van. A postaforgalmi szakközépiskola elvégzése után, 1983-ban kerültem a mozgópostához. Az MCSV-nél már akkor nagy hagyományai voltak az irányítási versenyeknek. Az idősebb kollégák ugratták a fiatalokat. Na most mutassátok meg, mit tudtok! Azért is elindultam, és mindjárt elsőre megnyertem a háziversenyt. Azóta a HPI által rendezett igazgatósági vetélkedőn kétszer lettem első. Mikor megtudtam, hogy az idén országos versenyt rendeznek, a honvédség sem tartott vissza.

— *És most ismét nyert. Gratulálunk.*

A HPI csapatával hazafelé tartó különbuszon volt alkalmam beszélgetni Kis Pál Jenővel, a verseny főszervezőjével.

— *Elégedett, minden a forgatókönyv szerint alakult?*

— Igen, azt hiszem elégedettek lehetünk, színvonalas verseny volt és kitűnő rendezés. Szeretnék nyilvánosan köszönetet mondani a Pécsi Postaigazgatóságnak, valamint *Rács Balázsnak*, a balatonszentgyörgyi feldolgozó-üzem vezetőjének, a nagyszerű feltételekért. Gratulálok a HPI-nek, akik az egyéni és csapatversenyben is diadalmaskodtak. Reméljük a jövő évi országos döntőn több igazgatóság részvételével még nagyobb lesz a versengés.

Kovarcsik Pál

Ötvenmilliós kár évente

1982 óta immár harmadszor kértek országos figyelmet a posta vezetői közös vagyonunk védelme céljából. A postásokon kívül a partnerként együttműködő vállalatok és intézmények képviselői is részt vettek a novemberi társadalmitulajdon-védelmi hét három központi rendezvényén, melyeken ankét formájában vették számba a szakemberek a legjellemzőbb káreseményeket, és az előidéző okokat. Az elhangzottak alátámasztására mindhárom helyen kiállítást rendeztek, amelyek a vandalizmus és hanyagság megdöbbentő képi és tárgyi bizonyítékait tárták az látogatók elé.

Jobb sorsra érdemes gépkocsik

A társadalmitulajdon-védelmi hét megnyitójára Debrecenben került sor, ahol *a nyilvános távbeszélő-állomások rongálását, fosztogatását és az ezek megelőzését szolgáló intézkedéseket* vitatták meg a résztvevők.

Az országos rendezvénysorozatot megnyitó beszédében *dr. Oláh László* elnökhelyettes hangsúlyozta, hogy hatékonyabb társadalmi összetartásra van szükség a rongálások, a vandál pusztítások és a fosztogatások megakadályozása végett. A hét legfontosabb célja: a figyelemfelhívás. Nem lehet senki közömbös, amikor csak az elmúlt évben is tizenhárom-ezer káreset érte a postát, a kárösszeg pedig meghaladta az ötvenmillió forintot. A károkozók között sajnos szép számmal vannak postás dolgozók is, de a többség a postai szolgáltatásokat igénybe vevő állampolgárok közül kerül ki. A legnagyobb károsszeg a nyilvános távbeszélő-állomások rongálásából származik. Az esetek 91 százaléka Budapesten történt. A postai káron túlmenően súlyosabb következményei is lehetnek a meggondolatlan pusztításnak, hiszen, mint az köztudott, a telefon életet menthet — emelte ki dr. Oláh László megnyitó beszédében.

A jelentős károsszeg „kínálta az alkalmat", hogy A gépjárműszállítás területén keletkezett károk és azok csökkentésének lehetőségei címmel a postai szállítás is figyelmet kapjon a kármegelőzésben. A Posta Járműtelepen rendezett kiállítás megnyitóján *Melis János* igazgató kitért arra, hogy szívesen vállalnak minden olyan közreműködést, amely lehetővé teszi a szállítási feladatok sokrétűségének bemutatását és a gondok elemzését, hiszen ezek a rendezvények alkalmat adnak a megelőzés lehetőségeinek feltárására is. Beszédéből kitűnt, hogy a postai gépjárműrongálások leggyakoribb okai a gyorshajtás, az előzési szabályok megszegése, a figyelmetlen tolatás, a kezdő, gyakorlatlan gépkocsivezetők virtuskodása. A társadalmitulajdon-védelem ügyét nem lehet „letudni" egy akcióval, kiállítással — húzta alá Melis János. Ez csak egy állandó, folyamatos tevékenység része lehet. Kérte a résztvevőket és rajtuk keresztül a postás dolgozókat, hogy segítsék a közös vagyon megóvását, áttételesen saját jövőbeni helyzetük javítását.

A föld alatti kábeleket ért erőszakos cselekmények és következményeik, valamint megelőzésük lehetőségei címmel Győrben került sor szakmai tanácskozásra. Megnyitójában *dr. Odri Mihály*, az MPK jogi és igazgatási szakosztályának vezetője elemezte a több tízmilliós kár összegének mintegy ötödét kitevő kábelrongálások körülményeit, valamint a védelem gyakorlati és jogi lehetőségeit. Elmondta, hogy hasznosnak bizonyultak a társadalmitulajdon-védelmi hetek keretében tartott kábelvédelmi ankétok, mert az érdekegyeztetésekkel sok vitát sikerült megelőzni. A kábelvédelem neuralgikus pontja az építési engedélyezési eljárásoknál keresendő. Az átvágott kábelek többnyire a szakhatósági egyeztetések elmulasztásának következményei. Mivel a kábelrongálásoknak mintegy kilencven százaléka nem szándékosan történik, nem lehet célunk, hogy egy-egy markológép-kezelőn gyakoroljuk a példás büntetés szigorát.

Felhívta viszont a jelenlevők figyelmét, hogy gondosabb előkészítő munkával, a postai szakvélemény beszerzésével milliós károk előzhetők meg.

A Helyközi Távbeszélő Igazgatóságtól *Vukovics Gyula* üzembiztonsági igazgatóhelyettes érdekes összefüggésre mutatott rá. Bár az elmúlt időszakban csökkent a kábelrongálások száma, az okozott kár összege növekedett. A posta egyre korszerűbb, több ezer kapcsolat létesítésére alkalmas kábeleket fektet le, melyek megrongálása esetén rendkívül magasak a helyreállítás költségei.

Hollndonner László, a Soproni Postaigazgatóság távközlési igazgatóhelyettese ismertette a távlati fejlesztési terveket, majd tájékoztatást adott az igazgatóság kábelvédelmi helyzetéről.

A rendezvénysorozaton résztvevőktől hallottak alapján a krónikás úgy gondolja, nem fejeződött be a társadalmitulajdon-védelmi hét. Bizton állíthatjuk, a postások többsége továbbra is az „összefogással a társadalmi tulajdon védelméért" gondolat jegyében végzi munkáját.

Dimitrov Imre

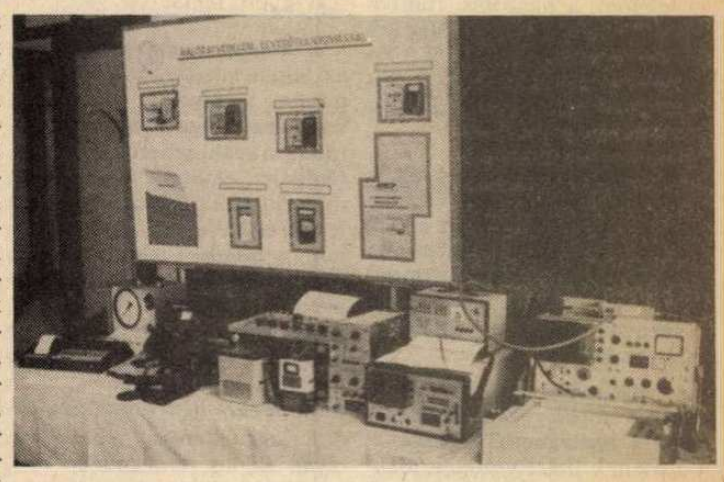

Kábelhálózat-ellenőrző műszerek

gondolatunkat is kitalálja, és minden levelet eljuttat oda, ahova szól. Ez a levél pedig apukámnak szól, csak nem tudom a címét. Anyutól nem merem megkérdezni, mert úgysem mondaná meg, ha tudja is, csak megint sírna egész éjszaka. Ugye tetszik teljesíteni a kéréseimet? Köszönöm szépen, és boldogabb karácsonyt kívánok Annika néninek, mint amilyen nekünk lesz, ha nem jön haza apu. Kezit csókolja:

Kővágó László
IV. oszt. tanuló"

A levélhez egy fénykép is volt mellékelve, rajta a Kővágó házaspár, a levélíró Laci gyerek, a kis Ildi, vagyis a „húgi". A kép hátoldalán Laci írása: „Apu hazavárunk karácsonyra!" Anna most már végképp határozott, hogy mit tegyen. Valóban jó postás volt, ismerte a szabályzatokat. Tudta, hogy levéltitkot nem sért meg, hiszen a karácsonyi levél neki szólt. A többit a paragrafusokon felülemelkedve a szíve sugallta. A levelet a fényképpel együtt borítékostul beletette egy nagyobb borítékba. A címzéssel nem volt különösebb gondja, mert Laci édesapja, a tsz egykori agronómusa, miután frissen lobbant szerelmével, az ott gyakorlaton levő, kihívóan szép és kacér, fiatal agrármérnökjelölttel, Ritával elhagyta családját, hivatalosan megadta új címét (egy távoli városban), hogy a netán címére érkező postáját utána küldhessék.

Most mégis ahogyan szép, formás betűkkel ráírta a Kővágó László által meghagyott címet a borítékra, valami furcsa szorongás lett úrrá rajta, van-e joga egy család életébe beleszólni, még akkor is ha jót akar, és nem vét semmiféle posta előírás, illetőleg szabály ellen. Mikor arra gondolt, ami már pár hét óta szárnyra kapott hírként terjedt szájról szájra a faluban, hogy a szeleburdi, kacár Rita egy újabb kaland kedvéért faképnél hagyta Kővágót —, akit ezek után már csak a konok büszkeség tartott távol családjától — érezte, hogy helyesen cselekszik. Felbélyegezte hát a levelet, még expressz jelzőt is ragasztott rá, hogy gyorsabban kézhez kapja a címzett. S a levél ment a kis Laci karácsonyi csodát váró gyermeki könyörgésével. De ettől a perctől kezdve már ketten vártak a „csodára", a kis Laci és a túláradó szeretettel telt szívű, szomorú szemű Anna.

A napok gyorsan repültek. Anna látt a, hogy a kis Laci ródliját húzva mindennap elmegy a posta előtt ki a vasútállomásra. Lacin kívül csak ő tudta, hogy kit vár szívszorongva, hogy megérkezzen. Látta azt is, ahogyan lehajtott fejjel, az üres ródlival, bánatosan ballag haza nap mint nap, reményt vesztve. Aztán eljött a karácsonyi gyertyagyújtás napja is. Anna is meggyújtotta csendes magányában a csillogóan díszes kis fenyő gyertyáit, leoltotta a villanyt, és szokásához híven az ablakból nézte a sűrűn hulló pelyheket, és emlékezett arra a harminc évvel ezelőtti, fájdalmas karácsonyra. A szeme sarkában már megcsillantak az első könnycseppek, amikor könnyein át is meglátott az utcai lámpa fényénél két alakot közeledni, maguk mögött húzva egy óriási bőröndökkel terhelt ródlit. Nem hitt a szemének. Pedig ők voltak azok: Laci és az édesapja. S ahogy az utcai lámpa fényéhez értek, Laci a posta ablaka felé fordította átszellemült, boldogságtól ragyogó arcát, mintha csak ezt mondaná: Ugye, hogy csodát tett a karácsonyi levél. Köszönöm Annika postás néni!

És Anna tágranyílt szemmel nézte őket, míg csak el nem tűnt távolodó alakjuk a fehér hófüggöny mögött. Az arcára pergő könnyek most már nem égettek, inkább simogattak, hiszen ezek már a boldogság, a megbékélés gyöngyszemei voltak.

Most már nem érezte, hogy feleslegs, és senkinek nincs szüksége rá. Valami nagy megnyugvás és áhitat szállta meg egész valóját, amit csak ilyenkor, karácsony este, a melegséget, szeretetet árasztó karácsonyfa mellett érez az ember. Szívében felcsendült a karácsonyi ének, a szeretet ünnepének üzenete: *Békesség földön az embernek!*

Horváth Dezső

Tanácsok mindenkinek

Téli receptek

A háziasszony nagy gondjai közé tartozik az ünnepi étrend összeállítása. Néhány recepttel segítünk.

Borleves — naranccsal. Fél liter fehérbort, 1 deci vizet, három szegfűszeget, kevés reszelt narancs héját összekeverünk és forrpontig hevítjük. Közben három tojás sárgáját, 2 narancs levét simára keverjük, és állandó keverés mellett hozzáöntjük a forró borhoz, majd a tűzről levéve, megszűrve, forrón tálaljuk.

Mázas csirke. A csirkét hagyományos módon megtöltjük, puhára sütjük. Két tojás sárgáját két evőkanál tejföllel elkeverünk, rákenjük a sült csirkére, és néhány percre visszatesszük a sütőbe. Ha kivettük, meghintjük törött borssal.

Halleves. A megtisztított hal fejét, ikráját vagy tejét sós vízben feltesszük főni. Egy kevés leveszöldséget laskára vágunk és vajon pároljuk, majd hozzáadjuk a halaprólékhoz, és vékony hagymás rántással berántjuk. (A halfejet, ha megfőtt, kiszedjük a fazékból, eltávolítjuk a csontokat és a húst apróra vágva visszatesszük a levesbe.) Borssal, petrezselyem zöldjével, szerecsendióval ízesítjük, és végül a forrásban levő levesbe egy kevés száraz darát főzünk.

Koktél. Egy liter jó minőségű fehérbort, 30-35 deka cukrot 2 őszibarack- vagy mandulaaromát hidegen összekeverünk, majd hozzáadunk 2-3 deci alkoholt.

Melegszendvics. Zsúrkenyeret felszeletelünk. Megkenjük vajjal. Rárakunk két szelet kolbászt, párizsiból, krinolinból egy-egy darabkát és két szelet karikára vágott tojást. Megkenjük paprikapürével (aki szereti, csípőset használjon) és vékony sajtszeletekkel beborítjuk. Kizsírozott tűzálló tálra rakosgatjuk. 10 perc alatt megsütjük. Savanyúságot kínálunk hozzá.

Gesztenyerúd. 50 deka gesztenyemasszát összekeverünk 15 deka habosra vert vajjal, 3-4 evőkanál rummal. A masszát megcukrozott szalvétára helyezzük és rúd alakúra formáljuk, bevonjunk csokoládéöntettel s hidegre tesszük. Szeletekre vágva, tejszínnel díszítve kínáljuk.

Vendégváró palacsinta. Hagyományos módon, cukor nélküli palacsintát készítünk. Megtöltjük különböző töltelékekkel: tejföllel összekevert füstöltsajtreszelékkel, megpirított káposztával, amelybe törött borsot is keverünk, darált pörkölthússal és meglocsoljuk kevés tejföllel összekevert sonkavagdalékkal, amelybe kevés reszelt tormát is keverünk. A palacsintákat sütőlemezre rakjuk, éjfélkor sütőbe tesszük 10 percre, majd forrón tálaljuk.

Fási Katalin

Nem a fosztogatási kedv csökkent

A háborúnak nincs vége

Moszkva téri csúcsforgalom

Úgy két-három éve lehetett: utcáról akartam felhívni egy ismerősömet és kétségbeesett igyekezetemben tíz-tizenöt nyilvános fülkébe is bementem, mire működőképes készüléket találtam. A helyzet abban az időben valóban tragikus volt. Mindenütt kifosztott, kibelezett vagy éppen „csak" nem működő készülékek, összetört fülkék, esztelenül megszaggatott telefonkönyvek. Úgy tűnt, hogy ennek a rombolási kedvnek sosem lesz vége, hiszen még azok is ütötték-vágták a készülékeket, akik csupán telefonálni szerettek volna, de az ötödik kettesüket nyelte el az a feneketlen bendő. Így ha jogosan nem is, de emberileg érthető módon gerjedtek bennük pusztító indulatok.

Az utóbbi időben aztán változott a helyzet. A fülkékben egyre több lett a modern és működő készülék, a telefonálni akarónak nem kell egész kerületeket bejárnia, hogy találjon egy jó telefont, a pusztítás, rombolás jelei alig látszanak. Míg két éve általános látvány volt a kifosztott, tönkrevert fülke, ma fölkapjuk a fejünket, ha ilyet látunk.

Mi történt hát? Letették a fegyvert a fosztogatók? Váratlanul jó útra tértek azok az alvilági figurák, akik rendszeres pénzszerzési forrásnak tekintették a perselyt? Avagy véget ért a sokéves háború a posta és a tolvajok között?

— Szó sincs ilyesmiről? — mondja mosolyogva *Tóth Ferenc*, a Nyilvános Távbeszélők Üzemének fiatal vezetője. Csupán annyi történt, hogy a nyilvános távbeszélő-állomások állapotának javítására, védelmére hozott szervezési, műszaki, anyagi intézkedések éreztetik hatásukat, vagyis a perselyfosztogatók számára több lelemény, nagyobb műszaki felkészültség szükségeltetik.

Tippeket nem adunk!

Tudnivaló az, hogy a Nyilvános Távbeszélő Üzemek és így a posta számára is nemcsak a perselylopások jelentettek óriási gondot. A '80-as évek elején a Magyar Posta azt a koncepciót alakította ki, hogy a szűkös telefonhelyzetre való tekintettel legalább az utcáról való telefonálás lehetőségét megteremtse a nagyközönségnek. E koncepció jegyében Budapesten a hazai viszonyokhoz képest igen jelentős rekonstrukció zajlott le, melynek eredményeként új fülkék, új, korszerűbb készülékek jelentek meg a pesti utcán. 1983. október elején megalakult a Nyilvános Távbeszélők Üzeme is, hogy a telepítés, karbantartás, érmefeldolgozás egy kézben legyen. De ugyanettől az időtől soha nem látott mértékben elszaporodtak a visszaélések, amelyek nemcsk a készülékek kirablásából álltak.

1985-ben csúcsot döntöttek az úgynevezett szolgáltatáslopások, amelyeket az impulzus—érme eltérésben regisztráltak a szakemberek. Ez az eltérés az említett évben több mint 80 millió forint volt. Nem lenne érdektelen felsorolni azt, hogy miféle leleményekkel, trükkökkel telefonáltak a budapestiek utcáról Amerikába, Ausztráliába, úgy hogy a végén még azt az egy kétforintost, tízforintost is visszavették. Csak hát tippeket nem adhatunk, pedig Tóth Ferenc elbeszélése olyan színes és izgalmas volt, mint egy jó krimi. A helyzet tarthatatlanságát jelezte, hogy az MPK is vizsgálatot folytatott az ügyben. A vizsgálati anyag a fő hangsúlyt a társadalmi tulajdon védelmére, az ellenőrzési hiányosságokra helyezte, pedig a későbbi műszaki intézkedések, elfogadott újítások igazolták, hogy nem az üzemen belül volt a legtöbb hiba. Az impulzus—érme eltérés leginkább a nemzetközi távhívásokra alkalmas készülékeknél jelentkezett. A „ragasztózott vagy cérnás érmék" elleni védelemre a TIG egy újítással reagált, amit 1986 első negyedévében be is vezettek. Ennek eredményeként az impulzus—érme eltérés a TMM 80-as készülékeknél (piros, nyomógombos) ugrásszerűen csökkent. Ekkor azonban a „nagyközönség" a TMM 78-asokat (sárga, tárcsás) vette kezelésbe, így 1986-ban valamennyi ilyen készüléket ki kellett zárni a távhívásból, amíg azok védelmét meg nem oldották. Nem kevés gondot okoztak a román készülékek (szürke, tömzsi, tárcsás), amelyeknél többszöri műszaki beavatkozás, külső megerősítés után is a legmegnyugtatóbb megoldás az volt, hogy a posta több ilyen készüléket nem vásárol. Volt a szolgáltatáslopásoknak egy speciális válfaja, az úgynevezett vonallopás, amely intézményeknél jelentkezett. Ezt úgy szüntették meg, hogy az egyéni vezetékeket egy minimálisan 3 méter magas védőcsőben helyezték el.

Vissza a rablókhoz

Könyvet tenne ki valamennyi mód felsorolása, amellyel a nyilvános készüléket kiraboljják, majd e rablásoktól megvédik. Van azért egy igen elegáns módja is a fosztogatásnak, amit érdemes megemlíteni: a kulcsos lopás. A készülékeket nyitó kulcsokat elég volt egyszer elhagynia valakinek, és annak, aki rátalált nem kellett többé kockázatot vállalva perselyeket nyitogatni. Eladta — bizonyos híresztelések szerint — a másolatokat darabonként 20 ezer forintért. Így aztán mágneszárak kerültek a készülékekre, de a Nyitü üzemvezetője szerint már ezeket is tudják másolni. A legutóbbi időben ugyanis újra terjed az ilyen típusú lopás.

Mit tesz a Nyitü?

Az üzem a TIG-gel karöltve óriási erőfeszítéseket tesz a védelemre. A kidolgozott újítások, a belső rend megszigorítása, az érmegyűjtés gyakoribbá tétele, az érmefeldolgozás számítógépesítése mind-mind a célt szolgálta. Az üzem vezetőjének, Tóth Ferencnek a javaslatára a TIG engedélyezte az általa kidolgozott új, egyéni ösztönzési rendszer bevezetését, amelynek jótékony hatását még az egy éve bevezetett személyi jövedelemadó sem tudta „ellensúlyozni". A mintegy 300 dolgozót foglalkoztató üzemben persze azért van probléma bőven. Nem kevesebb, mint 16 telephelyük van, csökkentve a munka hatékonyságát, a vezetői munka jobb lehetőségeit. A gárda rendkívül fiatal, és bizony 3-4 év alatt megunják az állandó utcai munkát, sőt olyan is van, aki felmondása okául azt jelölte meg, hogy nem látja munkája értelmét. Hiszen van úgy, hogy naponta kell ugyanazt a tönkretett készüléket ismételten megjavítani.

Közben pedig a lopások, a rongálások száma az idén is elérte már az ezret, és meghaladja a tavalyi mennyiséget. Egykét éve a Nyitü műszerészei a bejelentéstől számított 24 órán belül kijavítják a nyilvános készülék hibáit. Nem a tolvajlási kedv csökkent, ők lettek gyorsabbak. Közben pedig műszerésztől vezetőig mindenki azon töri a fejét, hogy miként lehetne hatásosabban védekezni. Külföldi adatok, védekezési módszerek nincsenek a birtokunkban. Ilyen típusú tanulmányutakat nem szerveznek az illetékesek. Mondja is Tóth Ferenc:

— Lehet, hogy olyasmin törjük a fejünket, amit valahol már rég kitaláltak.

De azért az egyéni kezdeményezőkedv, az önállóság csodákra képes, hiszen csak készülékfeltörésből átlagban több mint három jut egy napra, és az valóban csodálatos, amit mi, a közönség az utcán újabban látunk, vagyis nem látunk napokig nem működő, tönkretett telefont.

— Arra valóban nem lehet panaszunk, hogy nem tehetünk semmit önállóan. A TIG nem akar mindenáron irányítani, segít, ha kérjük. De ha jól mennek a dolgok, szabad kezet kapunk. Most már csak egy új központi telephely kellene, és ha minden igaz, a VIII. ötéves tervben ez is elkészül. A jövő fejlesztési terveit ugyanis sem létszámmal, sem a jelenlegi munkakörülmények között nem fogjuk győzni — mondta befejezésül Tóth Ferenc.

Z. O.

Érmeválogatás számítógéppel

A TPA—1140-es számítóközpont

Súlymérés a számítógépes mérlegen

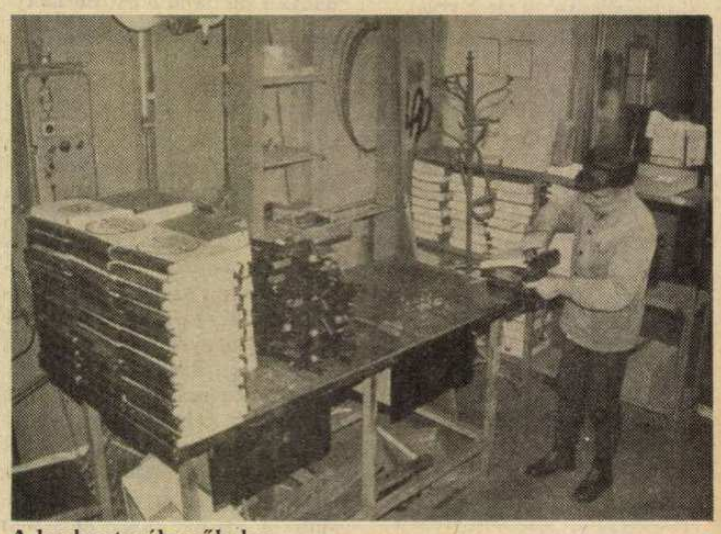

A karbantarók műhelye

Néhány fülke- és készüléktípus:

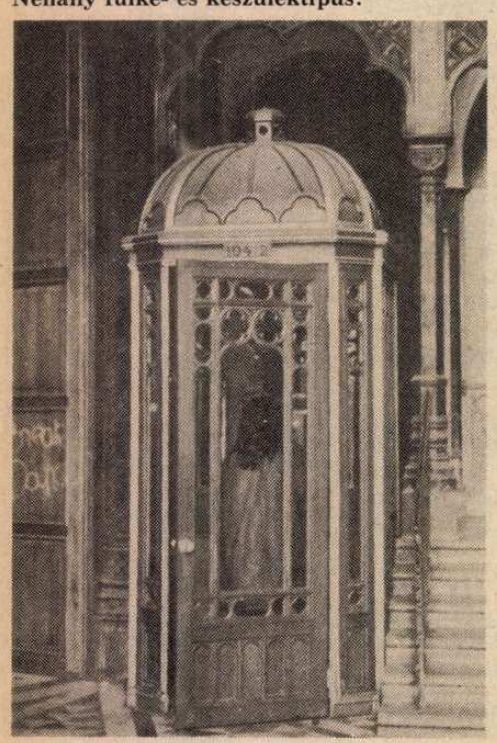

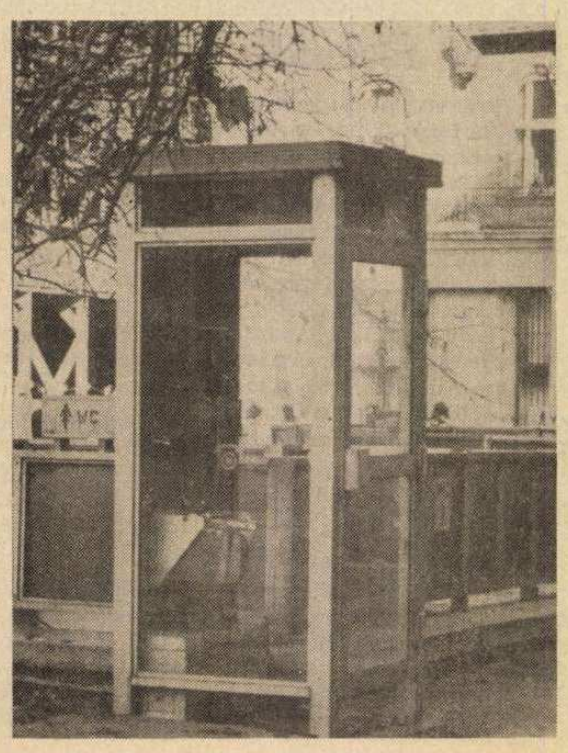

Amatőr képzőművészeink kiállítása Gladenbachban

1988. november 4-én nyílt meg Gladenbachban, a Német Postások Szakszervezetének Továbbképző Intézetében a magyar postás amatőr képzőművészek tárlata.

A külügyi kapcsolatok titkára fogadott bennünket a repülőtéren, és vitt el Gladenbachba, Frankfurttól mintegy 100 kilométerre. (Szép volt átszelni a jellegzetes, fagerendás szerkezetű házakból épült kisvárosokat.)

A kései érkezés ellenére friss vacsorával vártak, amelyet az iskola vezetőinek társaságában fogyasztottunk el.

Másnap reggel az intézmény igazgatójának vezetésével végigsétáltunk az épületben, és az elvi funkciókról gyakorlatban is meggyőződhettünk, egyben megismerve kiállításunk közegét is.

200 személy befogadására és minden igényt kielégítő ellátására alkalmas az intézet.

Kiscsoportos, 5-10 fős foglalkozások a jellemzők, melyeknek szabályozott céljai a csoportok elképzelései szerint árnyaltan módosulnak. Az egyik (hölgyekből álló) csoport például a nőnap megszokott formalitásaitól való elszakadást tűzte ki feladatul, láthatóan is kollektivizálva egyéni invenciókat. Számítógéptől a videóig, filmlabortól a másológépig mindenféle eszköz található itt.

Szauna, sporttermek, uszoda, tévészoba, tágas, kényelmes társalgók szolgálnak keretül a pihenés, kikapcsolódás óráinak. Benyomásaim szerint nem a szűk értelemben vett szakmaszerű továbbképzés dominál, hanem az emberi kapcsolatok elmélyítése, a postához való személyes kötődés, a humánus szálak megerősítése a cél.

Kiállítási anyagunkat a központi társalgóban mutatták be. Az anyag jelentős része paravánokon volt, kisebb hányada asztalon, falnak támasztva. Bármennyire szokatlannak tűnt is a kiállítás ezen formája — társítva az előbbiekben említett nyitott fegyelmezettséggel — nincs ellenemre az az elképzelés sem, mikor is egy tárlaton ki-ki a kezébe fogva is megismerkedjék egy szellemi közlendővel, főként akkor, ha vásárlási szándékát is jelezte. (Ilyen kéréssel éltek a kiállítás szervezői.)

Albert Stegmüller főtitkár méltató szavait figyelmes érdeklődéssel hallgatták a kurzus hiánytalanul megjelent résztvevői. Megnyitó beszédében nyomatékos hangsúlyt kaptak a szín és forma alatt megbújó, ezek jelentéstartalmát gazdagon, stilárisan sokrétűen felvonultató emberi jegyek, melyeknek mindnyájunk napi szükségletévé kell válniuk, hogy így is teljesebbé tegyük életünket.

Péntek Petronella, a magyar postások szakszervezetének titkára, delegációnk vezetője adott ezek után átfogó betekintést a szakszervezet által támogatott és immáron gazdag hagyományú amatőr mozgalomról és elért eredményeiről.

Készenlétben levő energiák is sejtődtek abban a tapsban, ami szavait fogadta, miszerint is ilyen aspektusban még nem valósultak meg, nem fésülődtek össze együttessé törekvéseik.

Magam — hangsúlyozva, hogy töredékét nyújtom az összképnek — a Zilahy György Stúdió tevékenységéről, szakmai gyakorlatáról számoltam be, majd válaszoltunk az érdeklődő kérdésekre.

Képtelen vagyok a sorrendiséget betartani. A dolgok egyidejűsége és a protokollaritás nemes szerénysége mind a megnyitón, mind a kiállítás alkalmából adott díszebéden megnyerték tetszésünket. Bár az a törekvés, miszerint a kisváros — a közvetlen környék felé köztudottan hívogatóan nyitott az intézet — olyan partneri kapcsolatot tett élményszerűvé, mely túlmutatott minden formalitáson.

Péntek délután, éppen egy csoportváltás idején történt mindez. Útra készülődők, búcsúzkodók, kocsijukba rendezkedők sürgölődése közben is hallhattuk, kézszorításaikból érezhettük a felénk és a kiállításunknak szóló gesztust, hogy „Viszontlátásra! Tetszett!"

A megismertektől való elválás mindig hiányérzetet szül, de emlékezve arra a lelkesedésre, amit a kiállítás meghirdetése keltett, és egy pályázattal felérő aktivitást eredményezett, valamint tapasztalni az érzékenyen nyújtott kezet — csak egy kívánságunk lehet nekünk is: a viszontlátásra!

Topor András

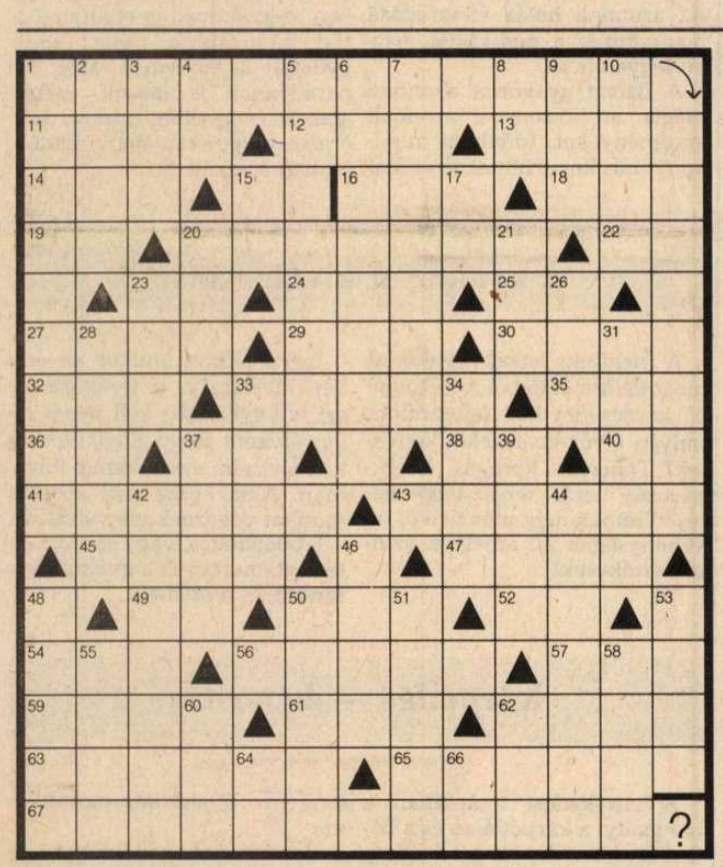

Egy ismert Shelley-versből (Tóth Árpád fordítása) idézünk a tél első hónapján: „. . . Ajkam szavából prófétás varázs kürtöljön az alvóknak! . . ." Folytatás a vízszintes 1. és 67. alatt. Ezt kérjük beküldeni.

VÍZSZINTES

1. *A versidézet első része.* 11. Visel. 12. Fél Oregon! 13. Nyári nadrág. 14. Vonatkozó névmás. 15. Igeképződés. 16. Ez a hal nem hal. 18. Kihalt futómadár. 19. Duplázva városunk. 20 Bús. 22. Népgazdasági Tanács. 23. Szóösszetételekben kettősséget jelent. 24. Földdarab (ford.). 25. Nátrium. 27. Divatjamúlt ülőke. 29. Piacra kerül. 20. A zöld árnyalata. 32. Régi mértékegység. 33. Névelős talajféle (ford.). 35. Ír hadsereg. 36. Az ezüst vegyjele. 37. Római pénzecske. 38. Gyermekfenyegetés. 40. Katonai szervezet volt. 41. Amikor meleg van. 43. Az áram teszi. 45. Keleti pálinka. 47. Fáradt hangot hallat. 49. Tiszteletbeli. 50. Szöglet. 52. Lyukdarab! 54. Női becenév. 56. Talppont. 57. Angol sör. 59. Helyhatározó szó (ford.) 61. Nemzetközi sportbizottság. 62. Baljóslatú jel. 63. Az anyag részei. 65. Tölcséres virág. 67. *A versidézet második része.*

FÜGGŐLEGES

1. Elkerülhetetlen. 2. Homlokán fehérfoltos ló. 3. Szláv három. 4. Kötőszó (ford.) 5. Sírás. 6. Sportsiker okozza. 7. Térdre esik. 8. Et magyarul. 9. Erdei gyümölcs. 10. A Garam szlovák neve. 15. Zamat. 17. Európai nép. 20. Járműpálya. 21. Olasz egy. 23. Segítheti a járást. 26. Keleti férfinév. 28. Himlőhely a bőrön. 31. B-vel az elején pénzbüntetés. 33. Piszok (ford.) 34. Afrikai kikötő. 37. Közel-keleti nép. 39. Löveg. 42. Károsodás. 44. Fekvőhely (fon.). 46. Az ég istennője a római mitológiában. 48. Mohamedán isten. 50. Egyik személy sem. 51. Ázsiai ország. 53. Válogatott labdarúgó volt. 55. Görög betű. 58. Kevert kell! 60. Fél Amália! 62. Mutatószó. 64. Francia arany. 66. Svéd és osztrák autójel.

— Bánhidi —

Beküldési határidő: *január 10.*

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: . . . *a boldogság, hanem, a tudás megszerzésében.*

Könyvutalványt nyertek: *Kőhegyi Éva* (Budapest), *Sima Tamás* (Nyíregyháza), *Szabó Enikő* (Kiszombor), *Tálos Mária* (Esztergom).

Postás Kertbarátok Köre

A Postás Kertbarátok Köre új tagok jelentkezését várja. Tájékoztatásul és kedvcsinálóként közöljük a januári programjukat.

9-én (hétfőn) 17 órától: *Felkészülés a tavaszi zöldségtermesztésre — palántakészítési tanácsok.* Előadó: *Terbe István;* helyszín a Postás Művelődési Központ.

23-án (hétfőn) 17 órától: *Kerttervezési tanácsok.* Előadó: *Jámbor Imre,* a budapesti Kertészeti Egyetem professzora; helyszín a Postás Művelődési Központ.

25-én (szerdán) 16 órától: *Látogatás a Környezetvédelmi Minisztériumban.* Előadó: *Keszthelyi István.*

A Postás Művelődési Központban tartott szakmai előadások előtt 16 és 17 óra között minden alkalommal tapasztalat- és növénycsere zajlik a körtagok között. Az új jelentkezők ezeken a hétfői napokon iratkozhatnak be *dr. Csercser Péter* körvezetőnél.

Bővebb felvilágosításért *Kórósi Jolán* klubelőadóhoz lehet fordulni a 228-001-es telefonszámon.

Minden kertészkedőt szeretettel várnak.

Postások a küzdőtéren

Erzsike, *Péntek Mihályné* izgul. A drukkot ügyesen palástolja. Csak egészen közeli ismerősének tűnhet fel egy-egy árulkodó gesztus, mozdulat. A vetélkedő előtti percekben még egyszer ellenőriz mindent. Sorszámok, versenyzők, kellékek, minden a helyén. Aztán már csak szemüvegét igazgatja, meg a papírokat az orra előtt. Úgy igazából nincs is oka az izgalomra, hiszen a nemes versengésnek számára nincsen tétje. Sem első, sem utolsó nem lehet, mert brigádjával együtt ő az értelmi szerző, a rendező. A Budapest vidéki Postaigazgatóság működési területén jól ismerik a Puskás Tivadar ifjúsági szocialista brigádot. A Tatabánya 1-es postahivatalnak, munkahelyüknek már nemegyszer szereztek hírnevet. Most például az országos párttörténeti vetélkedő rendezőiként.

A tatabányai úttörőház tágas nagytermében nem zavarja egymást a tizenkét csapat. Karnyújtásnál is messzebb vannak az asztalok, de a játékvezető, *Katona László* mégis összefogja hangjával, tekintetével a teret, a szereplőket, a zsűrit. Nemkülönben a szurkolók, a kísérők koszorúját.

A megméretés előjátéka a műsor. Igazi meglepetés a tiszta hangú, szépszavú gyerekek produkciója. A József Attila iskola úttörői dallal, prózával, verssel teremtették meg a vetélkedő hangulatát. A karnagy, *N. Lőrinczi Margit* lelkesedése szárnyára veszi a gondolatot. Hét évtizede alakult meg a Kommunisták Magyarországi Pártja. Az évforduló kapcsán momentumok, információk elevenednek fel.

— Aki figyelt a műsorra, annak nyert ügye van — oldja a tapintható feszültséget a játékvezető. Aztán bemutatja a párttörténeti vetélkedő zsűrijét. A versengést elbíráló szakembereken kívül négytagú technikai zsűri segít a pontozásban, az eredmények ellenőrzésében.

Az ország különböző részeiből érkezett csapatok tagjai feszülten figyelnek. A verseny varázsa alól a szurkolók sem szabadulhatnak. Katona László rutinosan tájékoztat az általános tudnivalókról. A jól érthető, kerek mondatok elhessentik a bizonytalanságot. A nyolc forduló közül hétben az írásos válaszoké a döntő szerep. Lesz néhány perc a fontolgatásra is. A hét kérdést sűrítő feladatlap izgalmas totózásra ad lehetőséget. Minden kérdés után két válasz is szerepel. Ki kell választani közülük a jót. Ha egyik sem helyes, az *x* jelzés mellé kell beírni a jó megoldást. A telitalálat hét pontot ér.

(A házigazda hivatalvezető Erzsike pillantását keresi. A két mosoly felerősíti egymást. Minden rendben, tolmácsolják a gesztusok. Egyébként is a Puskás Tivadar brigád kollektívája gyakorlott szervező. Ifjúsági szocialista brigádként sok vetélkedőre beneveztek. A jólrosszul sikerült szervezés adta az ötletet, megpróbálják ők is. Két éve debütáltak, a megyei távbeszélő-vetélkedő házigazdái voltak. Tavaly, Tatabánya várossá alakulásának 40. évfordulóján körzeti vetélkedőt szerveztek. És már ott motoszkált a gondolat: próbáljunk meg egy országost is. Hátha sikerül.)

Sűrűsödik a levegő, az információs játék lázba hozza a 36 résztvevőt. A hírek hallatán fel kell ismerni, miről van szó. Aki azonnal kapcsol, 5 pontot érdemel. A második információ után három pont jár. Egyetlen zsetont még az is kap, aki csak a harmadik hír után veti papírra a helyes megoldást. A tévedő viszont kizárja magát a fordulóból. Az első mondat hallatán három kéz lendül a levegőbe. Ketten boldogan bezsebelik az öt zsetont. A harmadik keserves grimasszal jelzi, hogy nem nyert. A technikai segítők egyik asztaltól a másikig cikáznak. A drukkerek a szájukat rágják, hiszen a súgás lehetősége kizárva.

(A viadal nem itt az úttörőházban kezdődött. Az elképzelést az év első két hónapjában öntötték formába a rendezők. A Puskás Tivadar brigád felhívása a Postás Dolgozó márciusi számában jelent meg. Akkor közölték az első feladatot is, majd a lap áprilisi és májusi számában közölte a 2. és 3. forduló feladatait is. Az érdeklődést bizonyítja, hogy 140 brigád küldte el jelentkezési lapját. A döntőre a legmagasabb pontszámok birtokosai kaptak meghívót.)

Vetítés következik. A versenyzők a készülék köré gyülekeznek. A filmkockák a múltat idézik. Épületek, tömeg, újságkivágások, néhány ismert arc. A kérdések ebből a nyersanyagból merítenek. Ragasztani kell. Hat fogalomhoz a többi huszonhetet. A manuális feladat felszabadítja a hangulatot. Pillanatokon belül erős ragasztószag ömlik szét. Aztán a kész lapok a zsűri asztalára kerülnek. A keresztrejtvény tizenöt ismert nevet rejt. A játékos kedv nem hagy alább. Rendkívül gyorsan születik a megfejtés. A két fénykép is könnyen összeáll a mozaikokból. *Kun Béla* és *Lengyel József* néz szemközt a versenyzőkkel. Majd a magnóról hangzó szöveg segít öt politikus felismerésében.

(Péntek Mihályné lelke mélyén a helybéli csapatnak drukkol. A Tyereskova brigád — úgy néz ki — nincs az élmezőnyben. Vesztese viszont nem lehet ennek a nemes versengésnek. Valamennyi résztvevő jutalmat, ajándékot kap. A Postások Szakszervezetének elnöksége az első és második helyezettnek ajánlott fel díjat, a bronzérmes" csapat és a többi résztvevő nyereményét pedig a BUVIG területi szakszervezeti bizottsága.)

Az utolsó forduló dönt. Szóbeli válaszok értékes pontokat érnek. Mindenkire sor kerül. A felkészültség most gyümölcsözik igazán. A háromórás megméretés után a jelképes dobogó legfelső fokára a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság *Váci Mihály szocialista brigádja* léphet. Elnyerték a kéthetes külföldi utat. Nagykanizsáról a *Kossuth Lajos brigád* érdemelte ki a kéthetes belföldi nyaralást. Az egyhetes üdülésre a Központi Távíró Hivatal *Hatékonyság brigád* érdemesült.

Magyar Emőke

Sportélet a miskolci területen

A Miskolci Postaigazgatóság területén dolgozó postások sportéletét a tszb részéről *Pásztor Károly*, a sportklub keretén belül pedig *Zlidák Sándor*, a PSK miskolci elnöke közvetlenül szervezi. *Sztahura Lászlóné*, a tszb munkatársa fogja össze és irányítja a tömegsportmozgalmat. A miskolci PSK társadalmi elnöke *dr. Stark Lászlóné* gazdasági igazgatóhelyettes. A két utóbb említett személy egyben az igazgatóság művelődési bizottságának társelnöke is, így az egészségvédelmi és -megőrzési program szempontjából oly fontos tömegsport és a versenysport összehangoltsága, egységes irányítása és — a gazdasági lehetőségeken belüli — messzemenő anyagi támogatása biztosítva van.

Az egészségvédelmet és a sportolást a tszb területén az alábbi, kifejezetten postás létesítmények szolgálják. A versenyszerű sportolást a Postás Sport Klub által irányított 6 szakosztály teszi lehetővé. A létesítmények működéséről röviden:

Csorba-telepi sportbázis: a vízi sportot űzők 21 kajakot, illetve kenut vehetnek igénybe, továbbá 1 csónakot a horgászok. A kézilabdapálya alkalmas kispályás labdarúgó-mérkőzésekre és kosárlabdaedzésekre is. Az öltözőkkel, zuhanyozókkal, társalgóval ellátott és sporteszközökkel jól felszerelt sportbázist az igazgatóság dolgozói közül sokan igénybe veszik. Itt rendezik meg a miskolci postaszervek tömegsportnapjait is. A létesítményt évente 2300-2500-an keresik fel.

Az *erenyői sporttelepen* van a labdarúgó-szakosztály (1 füves labdarúgó- és 1 salakos kézilabdapályával).

A rendezvényekhez szükséges felszerelések itt is megvannak, melyeket a dolgozók szintén előszeretettel vesznek igénybe.

A *rakacai pihenőház* a postás horgászok pihenőtelepe, kihasználtsága 100 százalékos, évenként 360-380-an veszik igénybe.

A *kondicionáló terem* a sportklub szakosztályainak felkészülését szolgálja. Itt aerobik-tanfolyam is van. A terem mind a versenyekre való felkészüléshez, mind a tömegsport jellegű rendezvényekhez szükséges sporteszközökkel fel van szerelve. 45-50-en járnak rendszeresen edzésekre.

Dolgozóink valamennyi létesítmény által nyújtott sportolási

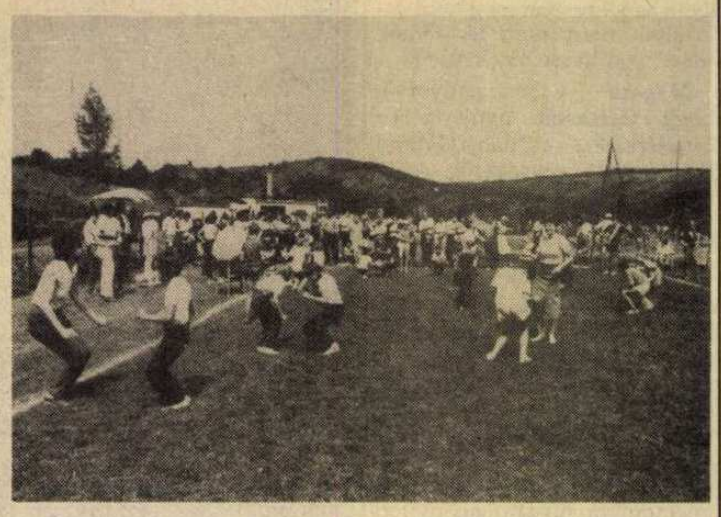

lehetőséget maximálisan kihasználnak. A sportcélú létesítmények működtetésére és fenntartására évenként 1,5-2 millió forintot fordít az igazgatóság.

A miskolci PSK egyre inkább átveszi a tömegsport támogatásának és kiszélesítésének szerepét. Ezzel kapcsolatosan Zlidák Sándor elnök így nyilatkozik:

— A szerény gazdasági keretek között két NB II-es szakosztályunk van: a női és a férfi kosárlabda. Mindkettő a középmezőnyben található. Irányító- és szervezőtevékenységet végzünk a tszb tömegsportfelelősével, Pásztor Károllyal és Sztahura Lászlónéval, a tszb munkatársával a postaszervek helyi sportrendezvényeinek lebonyolításában, a sportfelszerelések és szerény versenydíjak (tárgyjutalmak) biztosításában.

— *Melyek a legeredményesebb szakosztályok?*

— A már említett két NB II-es minősítésű szakosztályon kívül az úszószakosztály, ahol az oktatás mellett — legutóbbi értékelés szerint — 41 versenyen 36 első, 52 második, valamint 144 harmadik helyezést értek el úszóink. Ez nagyban edzőjüknek, a 81 éves *Vígh Józsefnek* az érdeme.

— De eredményes az 1987-ben 3. helyezést elért asztalitenisz, valamint az újjászervezett, és 1987-ben egyéni negyedik helyezést elért kajak-kenu szakosztály is. A legnagyobb érdem azonban az, hogy mind a sportolók, mind az edzők — az anyagi előnyöket mellőzve — kimondottan a sportszeretettől fűtve végzik tevékenységüket.

Pásztor Károly így nyilatkozik:

— 1987-88-ban kiemelkedő volt az országos postás természetbarát-találkozó, amelyen a tszb területéről mintegy 40-en vettek részt, valamint a kétévenkénti országos postás kulturális és sportnapok, ahol legutóbb is 110 dolgozónk versenyzett, és több értékes helyezést értek el.

— Jelentősek az alapszervek által rendezett sportesemények is. E téren jó munkát végez a Hálép, a Javszer, a Miskolc 10, a Miskolc 23 és az Eger 1-es postahivatal, valamint a Heves Megyei Távközlési Üzem és a Gépjármű Szállítási Üzem. A különböző házi rendezvényeken több száz dolgozó és családtag vett részt.

— horváth —

A fizikai gyakorlatnak kellemesnek kell lennie

A Nemzetközi Postás Sportszövetség elnökének levele a tagokhoz

Annak érdekében, hogy a mai munkás életben az ember a maximumot tudja nyújtani, elsőrangú fontosságú, hogy jó fizikai kondíciója és egészsége legyen. Azok között a személyek között, akik a legsebezhetőbbek a szívizom megbetegedéseire, találjuk azokat, akik állandó stresszállapotban vannak, főképpen a káderek, akik nem fordítanak időt arra, hogy egészségükkel foglalkozzanak. A szabálytalan munkaidők gyakran rossz táplálkozási szokásokhoz vezetnek, valamint ahhoz, hogy későbbre halasztják a fizikai gyakorlatot, amelyre oly nagyon szükségük van.

A fizikai gyakorlat fontosságát feltáró információk ellenére még mindig sok személy akad, aki semmilyen fajta rendszeres fizikai gyakorlatot nem folytat. Ez nagyrészben a motiváció hiányának tudható be. A test működésének jó ismerete, és a legjobb szándékok nem akadályoznak meg egy jól előkészített gyakorlatot abban, hogy felhasználatlanul maradjon.

Fontos tudomásul venni azt a tényt, hogy a gyakorlat fizikai része éppen olyan fontos, mint a pszichikai. Íme néhány tanács azoknak, akik fizikai gyakorlatot óhajtanak végezni.

Az indokok elemzése

Mi a gyakorlat célja? Fogyás? Szíverősítés? Jó közérzet? Ezek nem jó motivációs faktorok, mivel a hangsúlyt inkább az eredményre, mint magára a folyamatra irányítják.

Ha az a célunk, hogy lefogyjunk, akkor kockáztatjuk csalódásunkat. A legtöbb közülünk nem fogy le olyan gyorsan, mint reméli, és mindenesetre nem mindjárt akkor, amikor elkezdi a gyakorlatot. Az egészség javítása végett tett mindenfajta intézkedés hatása csak bizonyos idő múltán mutatkozik. Az azonnali hatás elmaradása megszünteti a motivációt, bármi legyen is az.

A fizikai gyakorlat azonban mégis ad bizonyos azonnali eredményeket. Időnként mindannyiunk kimerültnek érzi magát egy hosszú munkanap után. Egy ilyen nap után tett már hosszú sétát? Érezte, hogy milyen jó volt utána? Az ember nyugodtabb, szelleme tisztább és visszanyeri erejét.

Ha a gyakorlatnak az a célja, hogy az ember jobban érezze magát, ne legyen optimista mindjárt a kezdetén. Általában hosszú időn keresztül kell rendszeres gyakorlatot végezni ahhoz, hogy látható eredményeket kapjunk.

Azok, akik csak időnként végeznek gyakorlatot, merevségben szenvednek és ellanyhul a test, ami ahhoz vezet, hogy gyöngül a motiváció. Még ha paradoxnak is látszik, mégis igaz az, hogy előbb rosszul kell érezni magunkat, hogy azután jobban érezzük.

A gyakorlat kiválasztása

A nekünk tetsző gyakorlat megtalálása céljából a következő kérdéseket kell feltennünk: milyen tevékenységeket kedvelek? Táncolás, kocogás, kerékpározás, úszás, tenisz vagy síelés? Vannak még más fizikai tevékenységek is, amelyek szintén értékesek?

Ugyanakkor, amikor az ember kiválasztja a gyakorlatot, azt is figyelembe kell venni ellensúlyként, hogy milyen terhet kell elviselni a munkanap folyamán. Akik egész nap vizuális munkát végeznek, ne válasszák a labdajátékot, vagy az asztaliteniszt, mert ezek a gyakorlatok fárasztják a szemet.

Kárpótlás — bátorítás

A viselkedési terápiában a hangsúlyt a kárpótlásra és a bátorításra teszik. Ez a két elem hozzájárul ahhoz, hogy pozitív magatartást teremtsen a fizikai gyakorlat iránt. Hasznos lehet tehát, ha az ember elkészíti a saját „kárpótlási rendszerét", amelyet felhasználhat mindaddig, amíg a fizikai gyakorlat rendszeres szokássá válik.

Ha nehezünkre esik a gyakorlat elvégzése, akkor csökkenteni kell az ambíciószintet. Egy tízperces gyakorlat végzése hetenként háromszor talán nem sok. Mégis több, mint a semmi. Mit kell tenni, ha az ember nem eléggé motivált ahhoz sem, hogy egy szerényebb célt elérjen? Ebben az esetben vissza kell térni a kiindulási ponthoz, és meg kell vizsgálni pontonként gyakorlatprogramunkat.

Rendszerint az időhiányra hivatkozva mentik ki magukat az emberek a gyakorlat végzéséből. Azoknak a személyeknek azonban, akik rendszeresen gyakorolnak, általában ugyanannyi a szabadidejük, mint azoknak, akik semmilyen fajta gyakorlatot nem végeznek. Egész egyszerűen csak választani kell. Ha az ember szeret gyakorolni, akkor van is rá ideje.

Ne felejtsék el, hogy a fizikai gyakorlat megjavítja az élet minőségét. A gyakorlatnak azonban kellemesnek kell lennie. Mi okozhat nagyobb megelégedést, mint az, hogy az ember átlép a korlátain, eléri céljait és a nyerők között találja magát?

Anders Aasen

Milyen a röplabda, ha vegyes?

Most rendeztük meg először a *"Négy évszak, négy torna"* elnevezésű postás „vegyes" röplabda versenysorozatot. Az volt a célunk, hogy lehetőséget adjunk azoknak a röplabdát szerető, sportolni kívánó dolgozóknak, akik nem tudnak teljes csapatot kiállítani a női és férfi üzemi bajnokságban.

A verseny lényege, hogy a röplabdajáték versenyszabályai szerint zajlik a mérkőzés, csak a csapat összetétele más: férfiak és nők játszanak egy csapatban, vegyesen. A hatfős csapatban maximum 3 férfi szerepelhet.

Negyedévenként rendeztük meg a versenyeket. A téli verseny — februárban — teremben zajlott, melyhez a Posta Számítástechnikai Intézettől kaptunk segítséget. A többi forduló lebonyolításához a Postás Sport Egyesület adta a pályát. Kellemes környezetben, családias hangulatban zajlottak le a tornák. Amíg a szülők a mérkőzésen játszottak, a gyerekek a pálya melletti füves területen labdáztak.

A versenyeken más értelmezést is kapott a „vegyes" szó. Eljöttek a tornákra olyan sporttársak is, akik nem tudtak egy csapatot „összehozni", de mindig találtak játéklehetőséget valamelyik csapat színeiben. Szívesen befogadták őket.

A téli fordulón 9 csapat, a tavaszin 5, a nyárin 4, az őszin 6 csapat vett részt. A tornákon az első három helyezett csapat oklevelet kapott. A legjobb, legygyorsabb, legsúlyosabb és a legkisebb játékosok külön díjakat vehettek át, melyeket a PSZEI, a BUVIG, a Szociális Hivatal és a Budapesti Postaigazgatóság társadalmi szervei ajánlottak fel. A tömegsportbizottság a négy fordulót értékelte: sportszerekkel jutalmazta az első három helyezett csapatot.

I. helyezést a Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság csapata,

II. helyezést a Budapesti Postaigazgatóság csapata,

III. helyezést a Posta Szociális Hivatal csapata ért el.

Az összesített eredményhirdetést is játék előzte meg. Igaz, csak 3 csapatnyi sportoló jelent meg, de izgalmas mérkőzések zajlottak le az idén megnyílt, új postaforgalmi szakközépiskola csodálatos tornatermében. A „+1 torna" védnökségét a HTI sportszerető dolgozói vállalták.

Idén rendeztük meg először — de reméljük nem utoljára — a „Négy évszak, négy torna" versenysorozatot, melyet szeretnénk ha hagyománnyá válna a postás dolgozók körében.

Makainé Podhorszki Jolán

Utazzon velünk!

A Postás Művelődési Központ 1989-ben „Barangolás az országban" címmel országjáró kirándulásokat szervez.

A túrák során hazánk legszebb, legérdekesebb tájaira látogatunk. Az egyes útvonalakat és programokat igyekeztünk a kulturális események figyelembevételével összeállítani.

Reméljük, hogy tervezett programunk elnyeri tetszését és velünk tart kirándulásainkon.

Tervezett útjaink

Január: *A szépséges Dunakanyar.* (Dobogókő, Esztergom, Visegrád, Szentendre). Irányár: 300 forint.

Február: *Busójárás Mohácson.* (Szekszárd és Sátorhely megismerése). Irányár: 400 forint.

Március: *Győr—Pannonhalma.* (Orgonaverseny a pannonhalmi apátsági templomban). Irányár: 390 forint.

Április: *Eger—Szilvásvárad—Szalajka-völgy.* (Városnézés Egerben, kirándulás kisvasúttal a hangulatos Szalajka-völgybe). Irányár: 400 forint.

Május: *Mátra—Parád.* (Gyöngyös, Göngyössolymos, Pásztó, Galyatető, Parádfürdő, Mátrafüred). Irányár: 350 forint.

Június: *Sopron és környéke.* (Fertőd, Fertőrákos, Sopron, Nagycenk.) Irányár: 500 forint.

Július: *Békéscsaba—Gyula.* (Városnézések és a gyulai várjátékok megtekintése). Irányár: 550 forint.

Augusztus: *Kecskemét—Kiskunfélegyháza—Szeged.* (Városnézések és a szegedi szabadtéri játékok megtekintése). Irányár: 550 forint.

Szeptember: *A Bakony rengetegében.* (Öskü, Veszprém, Zirc, Bakonybél, Pápa, Ganna, Döbrönte megtekintése). Irányár: 450 forint.

Október: *A jó palócok földjén.* (Aszód, Verseg, Hollókő, Szécsény, Csesztve, Mohora). Irányár: 400 forint.

November: *Szombathely és környéke.* (Sárvár, Ják, Szombathely, Kőszeg). Irányár: 500 forint.

December: *Pécs és környéke* (Pécs, Pécsvárad, Siklós, Harkány). Irányár: 500 forint.

A feltüntetett árak magukban foglalják az útiköltséget és az ebédet is. Postás dolgozóknak és családtagjaiknak személyenként 50 forint kedvezményt adunk. A múzeumi belépődíjakat a Művelődési Központ fizeti.

Mivel a kirándulásokhoz az éttermi helyeket és az autóbuszt előzetesen le kell foglalnunk, kérjük, hogy részvételi szándékát időben jelezze *Nagy Lászlónál*, a 217-334 vagy a 228-001-es telefonszámon.

Az egyes kirándulások időpontját, részletes programját, a jelentkezés idejét a havonta megjelenő műsorfüzetünkben rendszeresen közöljük.

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Kiadó Vállalat
Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 224-810
Levélcím: Budapest, Postafiók 32. 1964
Egyszámlaszám: MNB 215—96 430
Felelős kiadó: KISS JENŐ vezérigazgató
Előfizetési díj egy évre: 24 Ft
88—2005. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230—3701
1 4 8